

ສິມໂວ

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ ເຫຼັ້ມໜີ້

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

ສິນໄຊ

ເຫລັ້ມສາມ

ຈາກຄຳກອນຂອງ ປາງຄຳ

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

ຈັດພິມເທື່ອທີສອງໂດຍ

ວາລະສານ ວັນນະສິນ

ອຸປະຖຳໂດຍ

ສະມາຄົມສົ່ງປຶ້ມຮູບໃຫ້ເດັກນ້ອຍລາວ ຂອງຍີ່ປຸ່ນ

1994

ສິນໄຊ ເຫລັ້ມສາມ

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ
ໂດຍ **ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ**

ແຕ້ມຮູບປະກອບ ໂດຍ **ກົງພັດ ຫລວງລາດ**

ພິມທີ່ **ວາລະສານ ວັນນະສິນ**

ຕາມ ຫບ. 599/ພທປ. 110794

ຈ.ນ. 1.500 ຫົວ

ພິມເທື່ອທີສອງ

ສະຫງວນລິຂະສິດ

ຈາກກອງບັນນາທິການ

ນິທານເລື່ອງ **ສິນໄຊ** ທີ່ຂຽນເປັນ ຄໍາເວົ້າທໍາມະດາ ຫລື ຄໍາຮ້ອຍແກ້ວ ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມ ຈາກຜູ້ອ່ານເປັນຈໍານວນ ຫລາຍ ປຶ້ມທີ່ພິມອອກເທື່ອທໍາອິດ ໃນປີ 1991 ນັ້ນ ຈໍາຫນ່າຍ ຫມົດ ໄປ ໃນເວລາບໍ່ດົນ, ດັ່ງນີ້ ເພື່ອຕອບສະໜອງ ຕາມຄວາມຮຽກ ຮ້ອງ ຂອງຜູ້ອ່ານ **ວັນນະສິນ** ຈຶ່ງຈັດພິມສິນໄຊ ເຫລັ້ມ 1, 2, 3 ແລະ 4 ອີກເທື່ອໃໝ່ ເປັນຄັ້ງທີສອງ.

ພວກເຮົາພູມໃຈ ທີ່ທ່ານຜູ້ອ່ານໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ ຕໍ່ ວັນນະ ຄະດີລາວ ໃນຮູບລັກສະນະໃໝ່ ຄືການຮຽບຮຽງ ເປັນຄໍາຮ້ອຍແກ້ວ ທີ່ເໝາະສົມກັບຍຸກສະໄຫມ. ຄວາມສົນໃຈຂອງທ່ານເປັນກໍາລັງໃຈ ແກ່ພວກເຮົາ ແລະ ໂອກາດຕໍ່ໄປ ວັນນະສິນ ຈະຜະລິດປຶ້ມ ໃນຮູບ ລັກສະນະດຽວກັນນີ້ ຈໍານວນຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອຕອບສະໜອງ ຄວາມ ຕ້ອງການຂອງນັກອ່ານ ໂດຍສະເພາະນັກອ່ານທີ່ເປັນເຍົາວະຊົນ.

ຄຽງຄູ່ກັນນີ້, ກອງບັນນາທິການ ຍັງກະກຽມພິມປຶ້ມວັນນະ ຄະດີໂບຮານຈໍານວນຫນຶ່ງ ໂດຍຮັກສາເນື້ອຫາສາລະ, ເຄົ້າໂຄງ ເດີມໄວ້ທັງຫມົດ ພຽງແຕ່ປັບປຸງຄໍາສັບ ສໍານວນ ປະໂຫຍກ ໃຫ້ສອດ

ຄ່ອງກັບພາສາລາວປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນ ທັງນີ້ກໍເຜື່ອເປີດໂອກາດ ໃຫ້
ຜູ້ອ່ານລະດັບປັນຍາຊົນ ໄດ້ສຳຜັດກັບລົດຊາດອັນອ່ອນຊ້ອຍ ອອນ
ຊອນ ຂອງວັນນະຄະດີເກົ່າແກ່ຂອງລາວເຮົາ ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຢ່າງໃດກໍດີ, ວັນນະສິນ ຫວັງວ່າ ຈະໄດ້ຮັບການປະກອບ
ຄໍາຄິດເຫັນ ຈາກທ່ານຜູ້ອ່ານ ເຜື່ອປັບປຸງການຈັດພິມໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ

5 ກໍລະກົດ 1994

ວັນນະສິນ

ຄໍາພໍ້າ

(ໃນການພິມເທື່ອທີໜຶ່ງ)

ຜູ້ອ່ານສ່ວນຫລາຍເວົ້າວ່າ ໄດ້ອ່ານເລື່ອງສິນໄຊ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈແຈ້ງ ຍ້ອນຄໍາກອນມີສັບຍາກຫລາຍ, ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງອ່ານບໍ່ສຸດແລ້ວ ກໍບໍ່ຮູ້ຄວາມເລິກແລບຂອງເລື່ອງ, ໂດຍທົ່ວໄປ ປະຊາຊົນລາວ ເຄີຍໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກການເລົ່າຂອງຄູອາຈານຫລື ຜູ້ອາວຸໂສທັງຫລາຍ ໂດຍເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາຫລາຍເຊ່ນຄົນ.

ປັ້ນຫົວນີ້ ຖືເປັນຄວາມພະຍາຍາມຂອງວັນນະສິນ ທີ່ຢາກຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ອ່ານ, ໂດຍສະເພາະຜູ້ອ່ານທີ່ເປັນເຍົາວະຊົນ, ພວກເຮົາຈິ່ງເຮັດໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຮຽບຮຽງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກຄໍາກອນມາເປັນຄໍາເວົ້າທໍາມະດາ ຫລື ຄໍາຮ້ອຍແກ້ວ ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມຮ່ວມມືຈາກມູນນິທິໂຕໂຢຕາ ແຫ່ງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ. ດ້ວຍຈຸດປະສົງໃຫ້ຄົນທົ່ວໄປອ່ານເຂົ້າໃຈງ່າຍ ຜູ້ຮຽບຮຽງຈິ່ງໃຊ້ຄໍາສັບທໍາມະດາ, ບໍ່ໃຊ້ລາຊາສັບ ຍົກເວັ້ນບາງຄໍາ

ທີ່ຈຳເປັນແທ້ໆ. ຊື່ຕົວລະຄອນກໍເອີ້ນຕາມມວນຊົນເວົ້າຕິດປາກ
ເຊັ່ນ ສິນໄຊ, ສັງທອງ, ສີໂຫ (ແທນທີ່ຈະເອີ້ນ ສັງສິນໄຊ, ສັງຂາ
ຣະກຸມານ, ສີຫະຣາດກຸມານ). ການເອີ້ນແບບນີ້ສະດວກສະບາຍ
ສຳລັບຜູ້ອ່ານ ແລະ ຜູ້ຂຽນໃນການຈີ່ຈຳ, ດັ່ງດຽວກັນກັບ ທີ່ ພວກ
ເຮົາເອີ້ນທາດຫລວງ ຊື່ງຕິດປາກ ແລະ ງ່າຍດາຍກວ່າ ເອີ້ນເຈດີ
ໂລກະຈຸລາມະນີ.

ການນຳເອົາວັນນະຄະດີບູຮານ ມາດັດແປງໃຫ້ເໝາະສົມ
ກັບຜູ້ອ່ານ ຕາມຍຸກສະໄຫມນັ້ນ ຫລາຍໆປະເທດໄດ້ເຮັດກັນມາ
ແລ້ວ. ມັນເປັນວິທີໃຫ້ເຍົາວະຊົນເຂົ້າເຖິງວັນນະຄະດີ ຂອງຊາດ
ຕົນ ແລະ ປຸກຝັງນິໄສມັກອ່ານໃຫ້ແກ່ເດັກ ແລ້ວຕໍ່ໄປກໍອາດເກີດມີ
ແນວຄິດປາກຄັ້ນຄວ້າລົງເລິກວັນນະຄະດີດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໃນແບບສະ
ບັບເດີມຂອງມັນ.

ໃນການຄົ້ນຄວ້າຮຽບຮຽງນີ້ ພວກເຮົາອາໄສສະບັບທີ່ລິດ
ຈະນາໂດຍ ມະຫາສິລາ ວິລະວົງ ເປັນຕົ້ນຕໍ, ນອກນັ້ນ ກໍໄດ້ອ່ານ
ສະບັບໃບລານຫນື່ງມັດ, ສະບັບທີ່ເປັນບົດລຳລເລື້ອງ, ສະບັບທີ່
ຝົມເປັນພາສາໄທ ແລະ ສະບັບທີ່ຝົມໂດຍ ສຳນັກຝົມຈຳຫນ່າຍ
ສ.ປ.ປ. ລ.

ການຮຽບຮຽງປຶ້ມໃຫ້ອ່ານງ່າຍນັ້ນ ເປັນເລື່ອງຍາກ ໂດຍ
ສະເພາະເລື່ອງສິນໄຊທີ່ເປັນຄຳກອນ, ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງບໍ່ອາດປາສະຈາກ
ສິ່ງຂາດຕົກບົກພ່ອງໄດ້, ພວກເຮົາຍິນດີຮັບຄຳຕິຊົມ ແລະ ຫວັງ
ວ່າ ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກທ່ານຜູ້ຮອບຮູ້ດ້ວຍ.

ວັນທີ 22 ກໍລະກົດ 1991

ດາຣາ ກັລຍາ

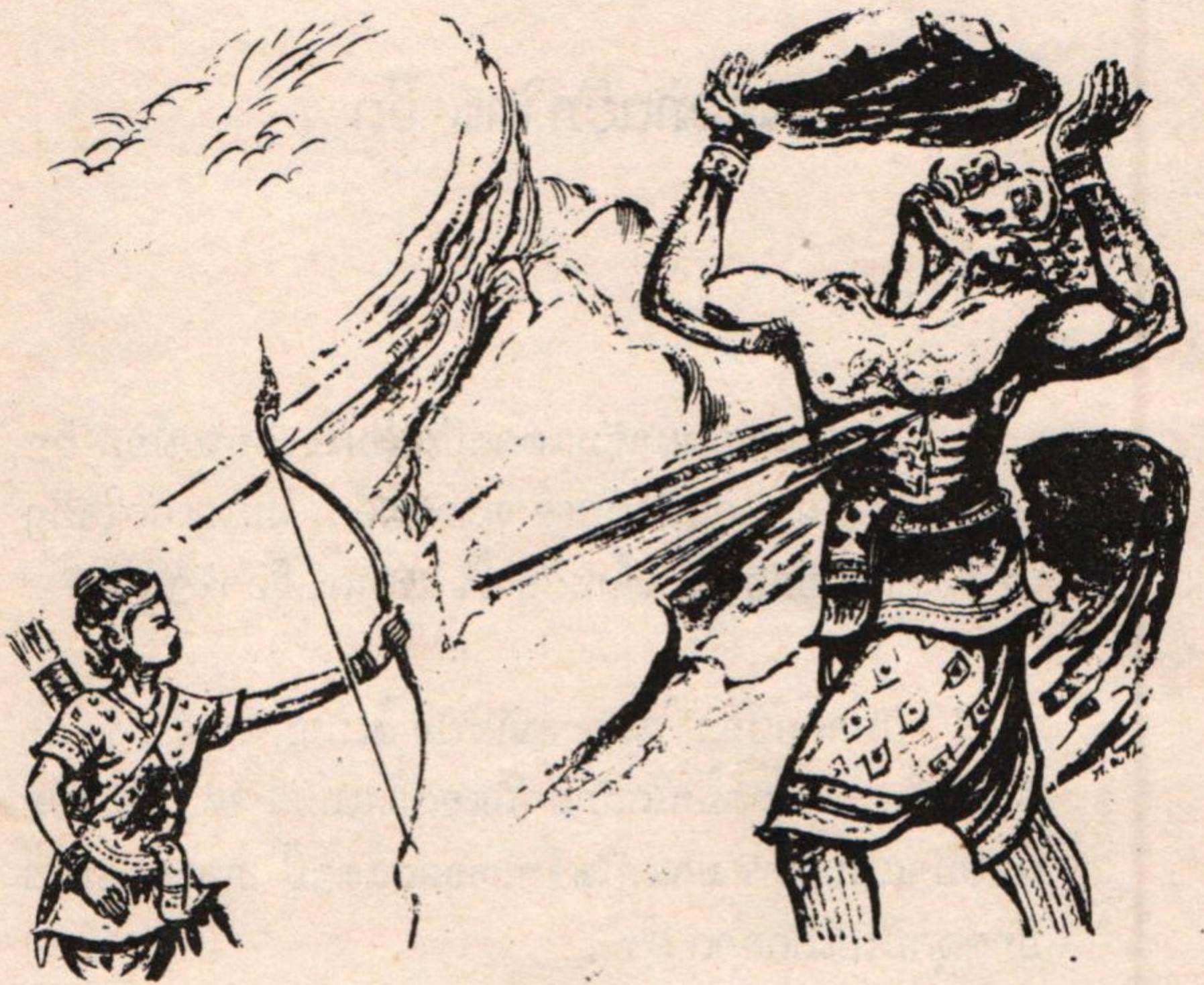
ຜູ້ອຳນວຍການວາລະສານວັນນະສິນ

ເລວກັບຍັກ ໂຕທໍາອິດ

ເມື່ອຂ້າມຫວິດຜາຊັນແຫ່ງຫນຶ່ງ ສິນໄຊເລີຍໄປພີ່ຍັກ ຊຶ່ງ
ໂມໂຫແຮງທີ່ເຂດແດນຖືກຄົນເຂົ້າມາລ່ວງລ້າ, ສິນໄຊເຮັດໃຈດີໆ
ໄວ້ ແລະ ຖາມຍັກວ່າ : " ເຈົ້າເປັນເຊື້ອຊາດໃດ, ຊື່ວ່າຈັ່ງໃດນໍ ? "

ຍັກຕອບວ່າ : " ກູຄືວະລຸນນະຍັກ ຜູ້ເກີ້ງກ້າຊ່າລືໄປທົ່ວປ່າ
ດົງວົງກົດ. ມະນຸດຫນ້າໃດຕົກມາໃນເຂດນີ້ ແມ່ນຕາຍທັງນັ້ນ ! ຍັກ
ນ້ອຍນຶ່ງແມ່ນໃຜ ? ມາແຕ່ໃສຈຶ່ງມາຮອດແຫ່ງນີ້. ກູຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້
ນຶ່ງຫລຸດມີໄປເດັດຂາດ ! "

ສິນໄຊເວົ້າກັບຍັກຢ່າງສຸພາບວ່າ : " ເອີ... ຄວາມຕາຍນີ້
ແຂວນຄໍທຸກບາດຢ່າງ ມັນເລື່ອງທໍາມະດາ. ຂ້ອຍຊື່ວ່າ ສິນໄຊ ຜູ້ບໍ່
ຄິດຢ້ານຕາຍ ຈຶ່ງກ້າຂ້າມພູຜາປ່າດົງ ມາຢຽບເຖິງຖິ່ນນີ້ຄົນດຽວ "

ຍັກໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າ ອັນທ້າຍທາຍຂອງນະນຸດຕົວນ້ອຍໆ ຈິ່ງ
ຄຣຸດແຮງຈົນຮ້ອນກົກຫູວີ່ໆ, ມັນຈັບຄ້ອນຫລຸບໄປໃສ່ ແຕ່ສິນໄຊ
ຍົກດາບຂຶ້ນຮັບຈົນອອກແສງມາບໆ, ທ້າວຮ້ອງທັງໃສ່ມັນວ່າ :
" ບັກຍັກຊາດຊົ່ວ ! ກູບໂຕ້ຮາວີຜູ້ໃດ, ເປັນຫຍັງມືງມາເຮັດດັ່ງນີ້ໃສ່
ກູ. ເຊົາເດີ ! ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມັບເປັນຜີຕາຍໂຫງຄັກ ໆ ! "

ແຕ່ຍັກກໍບໍ່ຍອມເສຍປຽບ, ມັນໃຈຮ້າຍສຸດຂີດ ທີ່ນະນຸດຕົວ
ນ້ອຍໆເວົ້າດູລ່າຜ່າເປຍ ມັນຈິ່ງຄວ້າເອົາກ້ອນຫີນແລ່ນໃສ່ ກະວ່າ
ຊິທັບຫົວສິນໄຊ, ແຕ່ສິນໄຊກໍຫລົບຫລີກໄດ້ທັນຢ່າງວ່ອງໄວ ຈົນຍັກ
ເຊຖະຫລາໄປ, ພໍໄດ້ຈັງຫວະ ສິນໄຊກໍຍິງລູກສອນໃສ່ຍັກ ຈົນບັດ
ຕາຍ, ມັນດັ່ນບິດໂຕໄປມາດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ທັງພົ້ນໄຟອອກ
ຈາກປາກ ຫວັງໃຫ້ລວກລົນຄູ່ຕໍ່ສູ້ ແຕ່ສິນໄຊຢູ່ໃນທ່າເຫນືອກວ່າ ຈິ່ງ
ຖອດດາບຝັນຄໍຍັກຂາດກະເດັນໄປ. ອາກາມໂມໂຫຮ້າຍຂອງວະ
ລຸນນະຍັກດັບມອດໄປ ພ້ອມໆກັບຮ່າງຄົງອັນໃຫຍ່ໂຕທີ່ນອນຂວາງ
ປ່າຢູ່ບໍ່ເຫນື່ງບໍ່ຕົງ ສິ່ງກິນຄາວກຸ້ມໄປທົ່ວບໍລິເວນ.

ຜາບແພ້ຊ້າງ

ຜ່ານການສູ້ຮົບຕົບຕີກັບຍັກລາຍທໍາອິດແລ້ວ ສິນໄຊກໍຮີບ
ຮອນເດີນທາງຕໍ່ໄປ ຈົນຮອດແມ່ນໍ້າສາຍຫນຶ່ງ ທີ່ກວ້າງສອງ ໂຍດ *
ສັງທອງຄອງຖ້າຢູ່ແຄມນໍ້າແຫ່ງນີ້ແລ້ວ, ສິນໄຊຂຶ້ນຂີ່ສັງທອງ
ແລະ ພາກັນຂ້າມນໍ້າໄປຢ່າງບໍ່ມີອຸປະສັກໃດໆ, ຂຶ້ນເຖິງຝັ່ງແລ້ວ
ສັງທອງກໍລ່ວງຫນ້າໄປກ່ອນຕາມເຄີຍ, ສິນໄຊເຂົ້າສູ່ດົງຫລວງໄປ
ໂກເຕີບ ເລີຍໄປເຫັນຮອຍຊ້າງຂະຫນາດໃຫຍ່ກວ້າງເກືອບສາມ
ວາ, ທ້າວນໍາຮອຍຊ້າງໄປບໍ່ໂກປານໃດ ກໍຈວບຫມູ່ຊ້າງນັບເປັນ
ຫນຶ່ງເປັນແສນໂຕ. ພວກຊ້າງແຕກຕື່ນ ແລະ ພາກັນແລ່ນໄປອ້ອມ
ຊ້າງເຜືອກຊື່ວ່າ ສັດທັນ ຊຶ່ງເປັນພະຍາຊ້າງຄຸມອານາເຂດອັນ
ກວ້າງຂວາງ. ຊ້າງເຜືອກກາງຫຼອອກຜຶ້ງວັ້ງ ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ
ທັງເວົ້າສຽງແຂງເປັນການຂົ່ມຂູ່ວ່າ ຈະຈັບທ້າວນ້ອຍໂມ່ມເຂົ້າ
ປາກ ກິນຕາງຫມັຽງຄໍາດຽວເລີຍ. ມັນແກວ່ງງວງໄປມາ ເຖິງໆ

* ໂຍດ : ໄລຍະໂກປະມານສີ່ຊົ່ວສຽງມະນຸດເອີ້ນໃສ່ກັນ.

ຂຶ້ນລົງກຽມຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ທີ່ມາລ່ວງລ້າເຂດແດນ, ຊ້າງບໍລິວານມີຫນ້າ
ທີ່ປົກປ້ອງພະຍາຊ້າງກໍພາກັນຕັ້ງຕົວ ແລ້ວຫລັງມາເປັນຂະບວນ
ຈົນມິດທິບໄປຫມົດ ສຽງດັງສະນັ້ນຝ້າສະເນືອນດິນ. ເມື່ອຊ້າງມາ
ຮອດໃກ້ ສິນໄຊຊຶ່ງຍືນຢູ່ຢ່າງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວກໍເຕາະສາຍທະນູ ເກີດ
ສຽງດັງປານຝ້າຜ່າ, ພວກຊ້າງຈຳນວນນັບບໍ່ໄຂ້ວພາກັນຕື່ນຕົກ
ໃຈ ແລ້ວບຽດກັນຫນີຈົນລົ້ມຊະລົ້ມຊາຍ. ພະຍາຊ້າງ ເຫັນອາການ
ແຕກສະລຸຜຸພາຍປານແຜ່ນດິນປື້ນຂອງບໍລິວານ ກໍເລີຍຂໍອອນຂໍ
ຍອມຕໍ່ສິນໄຊ ເພາະເຫັນວ່າ ທ້າວບໍ່ແມ່ນມະນຸດທຳມະດາ ແຕ່ຫາກ
ແມ່ນຜູ້ວິເສດທີ່ມີລິດເດດເຫລືອປະມານ. ຊ້າງເຜືອກຂໍອະໄພຍະ
ໂທດ ນຳສິນໄຊທີ່ໄດ້ສະແດງອາການໂມໂຫໂຫໂສຢ່າງບັງອາດ.
ຝ່າຍສິນໄຊກ່າວວ່າ ຕົນບໍ່ໄດ້ຄິດອາຄາດບາດຫມາງ ຫລື ຜູກເວນ
ແຕ່ຢ່າງໃດ ມີແຕ່ຄວາມປະສົງຢາກໄປນຳເອົາອາຢູ່ເມືອງຍັກເທົ່າ
ນັ້ນ, ທ້າວຖາມວ່າ ມີຜູ້ໃດຮູ້ເຫັນຮອງຮອຍ ການທີ່ຍັກກຸມພັນໄປລັກ
ເອົານາງສຸມຸນທາຫນີໄປຫລືບໍ່ ? ພະຍາຊ້າງເລົ່າວ່າ ໄດ້ເຫັນຍັກ
ກຸມພັນອູ່ມເອົານາງຜ່ານກາຍໄປ ເມື່ອແປດປີມາແລ້ວ, ຍັກໂຕນີ້
ມີລິດເດດຫລາຍ ແລະ ກ່ອນຈະຮອດໂຕມັນ ກໍຕ້ອງຜ່ານດ່ານກັນ
ດານ ຊຶ່ງມີຍັກສີໂຕຂວາງຫນ້າຢູ່, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕົກເຂົ້າໄປໃນ
ດ່ານນີ້ ຈະບໍ່ລອດຊີວິດໄປໄດ້ເລີຍ, ດັ່ງນີ້ ຕ້ອງລະວັງຕົວທີ່ສຸດ.

ສິນໄຊກ່າວຂອບໃຈໃນຄວາມຫວັງດີ ແລ້ວກໍເດີນທາງຕໍ່
ໂດຍມີຂະບວນຊ້າງແຫ່ແຫນໄປສົ່ງຈົນຫວິດດົງຊ້າງ.

ບຸກຄ່າມຍັກ

ສິນໄຊເລາະໄປຄົນດຽວ ລຽບຕົນພູທີ່ມີນ້ຳຕົກຕາດສຽງດັງ
ອົງຄະນຶ່ງ, ຈາກບ່ອນນີ້ກໍຂຶ້ນພູ ເບັດຫນ້າໄປສູ່ພູເງິນ ທີ່ຢູ່ສຸດຂອບ
ຝັ່ງ. ທ້າວພັກແຮມຄືນຫນຶ່ງ ຈິ່ງມາຮອດເຂດອັນເປັນດ່ານຍັກສີ
ໂຕ, ຂະນະນັ້ນ ຍັກໂຕຊື່ວ່າ ຈິດຕະຍັກພວມກວດກາຮັກສາເຂດ
ແດນຢູ່ເລີຍໄປພໍ້ສິນໄຊທີ່ເຊົາເມື່ອຍຢູ່ພະລານຫິນ, ມັນກ່າວຖ້ອຍ
ຄໍາຮຸນແຮງໃສ່ທ້າວຜູ້ລ່ວງລັ່ງເຂດແດນວ່າ : "ນຶ່ງມາຜິດຫາງ
ແລ້ວ ! ສອດຫລອດມາຈັ່ງຊື້ແມ່ນເອົາຊີວິດມາມອບໃຫ້ກູ ຣະຣະ
ຮາ !"

ສິນໄຊເວົ້າກັບມັນວ່າ : "ກູມາຫນີ້ບໍ່ໄດ້ຢຽບຫົວນຶ່ງຕວ່າ !
ຍັກພວກສູບຮຸດບຽນກິນສັດອື່ນໆ ມາມັບບໍ່ຖ້ວນແລ້ວ ຍັງບໍ່ພໍເທື່ອ
ຫວະ ? ສໍາລັບກູເລື່ອງຕາຍມັນເລື່ອງທໍາມະດາເວັ້ຍ ."

ຈິດຕະຍັກໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າອັນກ້າແຂງ ຂອງທ້າວນ້ອຍກໍໂມ
ໂຫຂັ້ນວິດໆ ມີຍັກອີກສາມໂຕເຂົ້າມາອ້ອມສິນໄຊໄວ້ທັງຮ້ອງທັງໃສ່

ວ່າ : " ບັກນ້ອຍ ! ນຶ່ງເວົ້າສະຫາວຈັ່ງຊື່ ຕ້ອງຕາຍ , ນຶ່ງແມ່ນ
ໃຜ ? "

ທ້າວຕອບຢ່າງບໍ່ສະທ້ານຢ້ານກົວວ່າ : " ກູຄືສິນໄຊເວ້ຍ !
ຫນ້າໃດກໍຕາມທີ່ມາຂົ່ມຂູ່ກູແລ້ວ ຕ້ອງຖືກສອນຕາຍມັບດັບແຈບ
ໂລດ ! "

ພວກຍັກຮູ້ວ່າ ມະນຸດຕົວນ້ອຍໆ ຜູ້ນີ້ ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າ ຈິ່ງ
ຟ້າວຮ້ອງເອົາພັກພວກມາຊ່ອຍ , ບໍ່ດົນຍັກໃນເຂດພູເງິນກໍຫລັ່ງມາ
ເປັນພັນເປັນຫມື່ນ ໂດຍມີໄມ້ຄ້ອນ ແລະ ຂວານເປັນອາວຸດຄົບມີ .
ສິນໄຊພະຍາຍາມຫາທາງປອງດອງ ໂດຍບອກຍັກໃຫ້ເຊົາອາຄາດ
ບາດຫມາງ ເພາະທ້າວເອງບໍ່ໄດ້ມາບຽດບຽນຜູ້ໃດ , ແຕ່ພວກຍັກ
ບໍ່ຍອມຝັງ , ສິນໄຊຈິ່ງກຽມຕົວຕໍ່ສູ້ທັງໃຈກໍໄຫວ້ອນຫາພະອິນໃຫ້
ມາຊ່ອຍປົກປ້ອງ . ຍັກຈ້ອງເບິ່ງທ້າວແລ້ວກໍທະຍານເຂົ້າໃສ່ ແຕ່
ສິນໄຊຫລົບຫລີກຫັນ ແລະ ຫັນໄປເອົາຄັນທະນູສວາກໃສ່ຈົນຍັກລົ້ມ
ອາບຝາບ . ຍັກໂຕອື່ນໆ ຫຸ້ມມາຝາດຄ້ອນໃສ່ ແຕ່ສິນໄຊຈັບດາບ
ກວັດແກວ່ງ ເກີດແສງມາບແມບ ແລະ ກາຍເປັນດາບເພັດນັບເປັນ
ຫມື່ນໆດວງ ສະກັດໄມ້ຄ້ອນຂອງຍັກຈົນຫລຸດມີ ຫລົ່ນລົງເດຍລະ
ດາດຢູ່ຕາມຜື່ນດິນ .

ຍັກຫຸ້ມມາໃສ່ບໍ່ຂາດສາຍ , ສຽງສູ້ຮົບດັງປານຝ້າປັນແຜ່ນ
ດິນໄຫວ . ບັດນີ້ສິນໄຊທ້າງທະນູຍິງສອນໃສ່ ສຽງດັງປານຝ້າຜ່າ

ເກີດໄຟລວກໄຫມ້, ພວກຍັກລ້ຽມຕາຍລະເນລະນາດຢູ່ໂຕຄັ້ງນີ້
ປານຂຽດຖືກນ້ຳຮ້ອນ. ລູກສອນນ້ຳໄລ່ສັງຫານພວກຫົວຫນ້າຍັກທີ່
ພະຍາຍາມຫລົບຫລີກໄປຢູ່ຖ້ຳ ແລະ ງ່ອນຜາ ຈົນຕາຍບໍ່ເຫລືອ
ຫລໍ່. ພໍສຳເລັດຫນ້າທີ່ສັງຫານສັດຕູແລ້ວ ລູກສອນກໍກັບຕ່າວຄືນ
ມາຫາສິນໄຊຄືເກົ່າ. ຫ້າວຍືນເບິ່ງສະຫນາມຮົບ ຊຶ່ງບັດນີ້ ກາຍ
ເປັນປ່າຊ້າຍັກຈຳນວນນັບບໍ່ໄຂ້ວ ແລ້ວກໍອວ່າຍຫນ້າຫນີເພື່ອຖິ້ມ
ເຫດການດັ່ງກ່າວ ໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຫລັງ. ເສັ້ນທາງອັນຍາວໄກຍັງບໍ່ສຸດ
ລົງງ່າຍເທື່ອສຳລັບສິນໄຊ.

ພ້ຍກຊີນີ

ສິນໄຊຂ້າມແມ່ນ້ຳອີກສາຍຫນຶ່ງ ແລ້ວກໍມາຮອດພູອິນທະ
ນິນ. ຕີນພູນີ້ຫ້ວຍໃສເຢັນ ຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍແກ້ວມະນີຫລາຍສີ
ສັນ ສົ່ງແສງເຫລື້ອມຍິບຍັບ. ຫ້າວເອົາມືຟາຍຂຶ້ນມາເບິ່ງ ກໍເຫັນ
ເມັດແກ້ວຫລາຍຂະຫນາດ. ມີທັງສີສົ້ວ, ສີແຫລ້, ສີແດງ ແລະ

ອື່ນໆ ຊຶ່ງລ້ວນແຕ່ມີຄ່າແພງ. ທ້າວຮູ້ສຶກດີໃຈທີ່ໄດ້ພົບເຫັນສິ່ງສົດໃສງາມຕາ, ມັນພາໃຫ້ມີຊີວິດຊີວາຂຶ້ນຕື່ມ, ແລ້ວທ້າວກໍເດີນມຸ່ງຫນ້າໄປສູ່ແດນບ່ອນຝ້າແຈ້ງຈ່າງປ່າງ. ນະທີ່ນັ້ນ ແມ່ນ້ຳຫລາຍສາຍໄຫລມາຈວບກັນ, ມີຖ້ຳແກ້ວ, ມີວິມານ ຂອງພວກພະຍາທອນ ຊຶ່ງທ່ອງທ່ຽວໄປມາບໍ່ຂາດໄລຍະ. ຜ່ານຈາກບ່ອນນັ້ນ ສິນໄຊກໍມາຮອດແດນຂອງຍັກຂີນີ.

ຍັກໂຕແມ່ເຫັນສິນໄຊກໍຕິດໃຈ ຢາກໄດ້ມາເປັນຜົວ. ມັນແປງເພດເປັນສາວງາມປານສາວສະຫວັນ ແລະ ເນລະມິດສາລາ ອັນວິຈິດສວຍງາມຂຶ້ນໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ທ້າວພັກເຊົາ. ແລ້ວມັນກໍຂັບລໍາສຽງອ້ອຍອິ່ນ ເພື່ອກ່ອມອາລົມສິນໄຊໃຫ້ອ່ອນໄຫວ ແລະ ພໍອົກພໍໃຈໃນຕົວມັນ. ສິນໄຊຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ທັງຄິດວ່າເປັນບຸນຂອງຕົນ ທີ່ໄດ້ມາພົບສາວສະຫວັນຢູ່ກ່າງປ່າ, ແຕ່ເມື່ອຈ້ອງເບິ່ງຄັກໆ ກໍເລີຍເຫັນແຈ້ງວ່າ ແສງຕາມັນແຂງກະດ້າງ ທັງເຕັມໄປດ້ວຍເລ່ລຽມນາຍາ ມັນເປັນແສງຕາຂອງນາງຍັກຂີນີທີ່ປອມແປງຕົວ ເປັນນາງຝ້າ. ສິນໄຊຍ່າງຫນີໄປໂດຍບໍ່ເອົາຫົວຊາກັບນາງເລີຍ, ແຕ່ນາງຍັກກໍຍ່າງນໍາຫລັງ ທັງເວົ້າຈາອ່ອນວອນໃຫ້ທ້າວພັກເຊົານໍາ ພໍໄດ້ອຸ່ນໃຈ. ສິນໄຊບໍ່ສົນໃຈ ຄົງຍ່າງຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ ຈົນນາງຍັກຍ່າງນໍາບໍ່ທັນ ຈຶ່ງໄດ້ແຕຣ້ອງດໍານໍາຫລັງວ່າ : " ຊາຍໂງ່ຈ້າ ຢ່າມາໃຫ້ເຫັນຫນ້າອີກ ! "

ຕີກັບ ພະຍາຫອນ *

ຫວິດຈາກເຂດນາງຍັກ ສິນໄຊມາຮອດບ່ອນຫນຶ່ງ ທີ່ມີດອກ
ໄມ້ບານເຮືອງເຮືອເປັນຫລາຍສີ, ບາງດອກມີກີບກ້ຽງອ່ອນນວນ
ສົ່ງກິ່ນຫອມຫວນໄປທົ່ວດົງດອຍ. ທ້າວທຽວຊົມດອກໄມ້ດ້ວຍຫົວ
ໃຈປ່ຽມລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມສຸກສໍາລານ ປານດັ່ງໄດ້ກ່ອນກ້ຽວທຽວ
ຫລັ້ນກັບນາງຝ້າ ຫລື ສາວສະຫວັນຕາມລໍາພັງ.

ຂະນະທີ່ສິນໄຊຊົມຊົມທໍາມະຊາດຢູ່ນັ້ນ ພວກພະຍາຫອນ
ກໍ່ພາກັນເຫາະມາເປັນຫມູ່ ແລະ ຍາດກັນຊົມດອກໄມ້. ບາງພ່ອງ
ກໍ່ວິວາດຜິດຖຽງກັນເຖິງຂັ້ນຝັນດາບກັນຢູ່ກາງອາກາດ. ພະຍາ
ຫອນຜູ້ຫນຶ່ງ ເຫັນສິນໄຊກໍ່ລ້ວງໄປໃສ່ ແລະ ຮາຍດາວ່າ : "ບັກນ້ອຍ
ນຶ່ງມາແຕ່ທິບໃດ ? ມາທຽວລັກເສບຊົມດອກໄມ້ຢູ່ຫນີ້ໂທດຫນັກ
ແທ້ໆໃດ ນຶ່ງມາຫາບ່ອນຕາຍແລ້ວ !"

* **ພະຍາຫອນ ຫລື ຫອນ** ແມ່ນຄົນຈໍາພວກຫນຶ່ງໃນນິທານ ທີ່
ເຫາະເຫິນໄດ້ ແລະ ມີພິດຕິກໍາບໍ່ດີໃນດ້ານຊູ່ສາວ.

ສິນໄຊຕອບວ່າ : " ສູພວກທອນເຖົ້າ ພວກຜີບາບ ! ສູຊິ
ກອງກັນຕາຍບັດນີ້ລະ ສູຮູ້ຈັກກູຫນ້ອຍໄປ, ກູມາຫນີ້ບໍ່ແມ່ນເຜື່ອກໍ
ກໍາທໍາເວນຜູ້ໃດ, ຮັບຮູ້ເອົາໄວ້ ! "

ພະຍາທອນຄຣຸດແຮງ ທີ່ສິນໄຊມາລັກຊົມດອກໄມ້ແລ້ວ
ຍັງເວົ້າຈາກ້າແຂງ, ມັນກໍາດາບທະຍານເຂົ້າຫາ ຫວັງດັບຊີວິດ
ທ້າວນ້ອຍຢ່າງງ່າຍດາຍ, ແຕ່ສິນໄຊ ໂດດຫລົບຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ
ວ່ອງໄວ ເຮັດໃຫ້ພະຍາທອນພາດເປົ້າຫມາຍໄປ ແລ້ວຕັ້ງໂຕຫັນ
ຫນ້າມາໃຫມ່, ສິນໄຊຢູ່ໃນທ້າໄດ້ປຽບ ແຕ່ທ້າວຈັ່ງຕົວໄວ້ ທັງບອກ
ມັນວ່າ ຄວນແຜງຊີວິດໄວ້ດີກວ່າຈະມາຕາຍ ຍ້ອນເລື່ອງເລັກໆ
ນ້ອຍໆ. ແຕ່ພະຍາທອນບໍ່ຍອມຟັງ ຍັງໂດດເຂົ້າມາອີກ ມີແກວ່ງ
ດາບວິດວັດ, ສິນໄຊຈໍາຕ້ອງຍົກດາບຂຶ້ນຮັບ ຈົນເກີດປະກາຍໄຟ
ມາບແມບ. ທັງສອງສູຍັນກັນໄປມາ ທັງຝັນທັງແທງທັງແກວ່ງ
ດາບປັດປ່າຍ. ຝ່າຍພະຍາທອນ ເຖົ້າແກ່ກໍອ່ອນແຮງລົງ, ສິນໄຊຜູ້
ມີລິດເດດຍັງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຫລົບຫລົກຄົມດາບໄດ້ຢ່າງງົດງາມ.
ທ້າວຫລອກລັຝ່າຍກົງກັນຂ້າມຈົນຊິຫລົບບໍ່ຫັນ, ເມື່ອໄດ້ຈັ່ງຫວະ
ດີໆ ທ້າວກໍຝັນຄໍພະຍາທອນຂາດກະເດັນ, ຝ່າຍພະຍາທອນກໍເກັ່ງ
ທາງເວດມົນອາຄົມ ມັນຄວາມີໄປຈັບເອົາຫົວມາຕໍ່ຄືນ ແລ້ວການຕໍ່
ສູກໍດໍາເນີນຕໍ່ໄປອີກຕື່ມ ແລະ ເພິ່ນຄວາມຂ້ຽວຂາດຮຸນແຮງຂຶ້ນ
ຈົນບາງຄັ້ງທັງສອງຕ້ອງເຫາະຂຶ້ນໄປສູ່ກັນຢູ່ກາງອາກາດ ຝາດ
ຝັນກັນໄປມາຢ່າງສຸດແຮງເກີດ ຈົນໃນທີ່ສຸດ ພະຍາທອນກໍເສຍທາ

ອີກ, ດາບສິນໄຊປ່າຍເອົາຄໍພະຍາທອນຂາດປຸດ, ສິນໄຊໃຊ້ຄວາມ
ວ່ອງໄວຄວ້າຈັບເອົາຫົວພະຍາທອນແກວ່ງໄປໂກງ, ຮ່າງຄິງທີ່
ອາບເລືອດຂອງພະຍາທອນແລ່ນໄປນໍາເອົາຫົວຕໍ່ໃສ່ຄີນ ແລ້ວກໍ
ແລ່ນຫນີໄປເລີຍ ເພາະມັນເຫັນວ່າ ຕົນເອງບໍ່ມີທາງທີ່ຈະເອົາຊະ
ນະໄດ້. ສ່ວນພະຍາທອນໂຕອື່ນໆ ກໍພາກັນຫນີໄປຢ່າງບໍ່ມີຮ່ອງ
ຮອຍ.

ສິນໄຊພັກເຊົາເອົາແຮງ ເພື່ອກຽມຈິດກຽມໃຈປະເຊີນກັບ
ອຸປະສັກໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເທິງເສັ້ນທາງນັ້ນ ສັງຫອງໄດ້
ບຸກເບີກເປັນແລ້ວໄປກ່ອນແລ້ວກໍຕາມ.

ຮອດແດນຍັກ ອັດສະມຸຊີ

ເມື່ອໄປຮອດຕີນພູແຫ່ງຫນຶ່ງ ສິນໄຊໄປພັຍັກອັດສະມຸຊີ ຊຶ່ງ
ມີຫນ້າຄືກັບຫມາ. ມັນພວມຢູ່ໃນອາລົມເປົ່າປ່ຽວ ແລະ ຕີນເຕັ້ນດີ
ໃຈ ທີ່ໄດ້ພົບພັກັບມະນຸດຮູບງາມ ຈຶ່ງຝ່າວເດ່ແຂນມາໂອບກອດອູ່ມ
ເອົາທ້າວແລ້ວແລ່ນໄປຕາມພະລານຫີນ ມຸ່ງຫນ້າສູ່ຖ້ຳອັນເປັນທີ່ຢູ່

ຂອງມັນ. ສິນໄຊຕຶກຢູ່ໃນທ່າຮັບເລີຍປ່ອຍໃຫ້ມັນອູ່ມໄປຊົ່ວໄລຍະ
ຫນຶ່ງ ແລ້ວຈິ່ງຖາມມັນວ່າ ຈະເອົາໄປເຮັດຫຍັງ ? ຍັກຕອບວ່າ ຈະ
ເອົາໄປເປັນຄູ່ຊ້ອນນອນຮຽງຢູ່ໃນຖ້ຳ. ເມື່ອຮູ້ດັ່ງນັ້ນ ທ້າວຂໍຮ້ອງ
ໃຫ້ມັນປ່ອຍໂດຍດີ ເພາະມີວຽກສຳຄັນຄອງຢູ່ທາງຫນ້າ. ຕໍ່ຄຳຂໍ
ຮ້ອງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຍັກແຮງກອດຮັດແຫນ້ນເຂົ້າຕື່ມ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສິນ
ໄຊຫລຸດມີໄປໄດ້. ເມື່ອຮູ້ຄັກແນວວ່າ ການເວົ້າດີໆກັບນາງຍັກຈະບໍ່
ເກີດຜົນແຕ່ຢ່າງໃດ ສິນໄຊເລີຍຈຳໃຈຖອດດາບອອກແທງ, ນາງ
ຍັກວາງມືຈາກທ້າວປຸບປັບ ເພາະຄວາມເຈັບປວດບັງຄັບ, ມັນພະ
ຍາຍາມໃຊ້ປາກສວາບກັດດັ່ງດຽວກັບຫມາ, ແຕ່ສິນໄຊເຄື່ອນໄຫວ
ໄດ້ຄ່ອງແຄ້ວກວ່າ ຈິ່ງຝັນນາງຍັກຫລາຍບາດ ຈົນມັນຕາຍມອດ
ມ້ວຍໃນທີ່ສຸດ.

ທ້າວກ່າວຄຳອະທິຖານ ໃຫ້ນາງຍັກໄປເກີດເທິງສະຫວັນ
ຊັ້ນຝ້າ, ບໍ່ໃຫ້ມາວົນວຽນຕິດພັນກັບພວກຜີຍັກອີກຕໍ່ໄປ ບໍ່ວ່າເກີດ
ຊາດໃດ.

ຕົ້ນກັນລະຝິກ

ແລ້ວສິນໄຊກໍປິນພູຂຶ້ນໄປຈົນຮອດຈອມ. ຄວາມອິດເມື່ອຍ ຢຸດເຊົາໄປເກືອບທັນທີ ເມື່ອສາຍຕາໄປພົບເຫັນຕົ້ນກັນລະຝິກອັນ ເປັນຕົ້ນໄມ້ວິເສດ ຊຶ່ງເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາແຕ່ປາງປະຖົມ. ຕົ້ນໄມ້ນີ້ ມີ ດອກໃສເຫລື້ອນ ລາມຈາກກິ່ງລົງມາຕາມລໍາຕົ້ນຈົນຈໍາດິນ. ດອກ ມີຫລາຍຮູບຫລາຍຂະໜາດ ມີທັງເປັນດອກເງິນດອກຄໍາ ມີທັງ ເປັນແຜ່ນແຜລວດລາຍເຫລືອງຄໍາ ລາຍເປັນຮູບ **ໂຕມອນ *** , ເຈຍ, ນົກເຄົ້າ, ບາງລາຍເປັນຮູບເຈົ້າຊີວິດນັ່ງຮຽງກັບມະເຫສີ, ຮູບເທບພະບຸດແນມນໍາເທບພະທິດາ. ສິນໄຊຕື່ນຕາຕື່ນໃຈ ທີ່ເຫັນ ຕົ້ນໄມ້ອອກດອກອອກຜົນເປັນຂອງທິບ ຊຶ່ງຫາຢູ່ທີ່ອື່ນໃດບໍ່ໄດ້ອີກ ແລ້ວ ໃນແຜ່ນດິນນີ້. ຫ້າວຈັບເອົາຜ້າຜົນງາມທີ່ສຸດມາແປະໃສ່ຄິງ ເບິ່ງ ຄືຜ້າອຸທຸມພອນສີຝ້າ ແລະ ຜ້າໂກໄສສີສົ້ວ ຊຶ່ງເຊິ່ງຕໍ່າດ້ວຍ

* ມອນ ແມ່ນສັດໃນນິທານທີ່ມີຮູບຮ່າງເຄິ່ງຊ້າງເຄິ່ງລິງ.

ໄຫມຄໍາ. ຜ້າໂກໄສຖືກໃຈທ້າວເປັນພິເສດ ທ້າວຈິ່ງພັບຈິບດີໆ
ແລ້ວເອົາໃສ່ປັ້ງລູກສອນໄວ້. ສິນໄຊແຍງເບິ່ງຕົ້ນກັນລະພິກ ດ້ວຍ
ຄວາມອອນຊອນ ຄືຈະບໍ່ມີຍາມເປີດເປັນ, ແລ້ວກໍຈຳໃຈເອົາຕົວ
ຈາກແຫ່ງນີ້ໄປດ້ວຍຄວາມເສຍດາຍ.

ສິນໄຊເລາະລຽບລົງພູ ໄປຮອດບ່ອນນ້ຳໄຫລອອກຈາກຕີນ
ຜາ, ນ້ຳໃສເຢັນຈົນຫລຽວເຫັນເມັດແກ້ວເດຍລະດາດຕາມຜືນ, ມີ
ແກ້ວມໍລະດົກ ແກ້ວພິທູນ ແກ້ວປັດທະມະລາດ ແກ້ວມະນີໂຊດ
ແກ້ວພິລາ ແກ້ວທໍາມະໂຮງ ແກ້ວມະຫານິນ ແກ້ວປັບພາ (ສີກາມ)
ແລະ ອື່ນໆ ນັບບໍ່ຖ້ວນ. ສິນໄຊແນມເບິ່ງແກ້ວດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ
ອອນຊອນ ແລະ ເອົາມືຝາຍຂຶ້ນເບິ່ງ ທັງລູບໄປມາດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ
ເບີກບານສໍາລານໃຈ. ຮູບພາບອັນງົດງາມຂອງທໍາມະຊາດ ເຮັດ
ໃຫ້ທ້າວສິນຄວາມຮູ້ສຶກປ່ຽວພອຍຫງອຍເຫງົາ ເພາະຄິດຮອດແມ
ລົງໄດ້ ເປັນຊົ່ວຄັ້ງຊົ່ວຄາວ.

ຊົນກິນນະລີລົງອາບນ້ຳ

ໂດຍເລາະລົງໄປຕາມແຄມຫ້ວຍ ສິນໄຊກໍໄປຮອດສະຖານ
ທີ່ອັນມີນ້ຳຕົກໄຫລລົງສູ່ວັງເວີນໃຫຍ່, ແຄມຝັ່ງເປັນພະລານຫິນສະ
ຫວາດສະເຫວີຍ. ພວກນາງກິນນະລີຈຳນວນຫລາຍພາກັນມາລົງ
ຫລິ້ນນ້ຳຢູ່ບ່ອນນີ້ເປັນປະຈຳ, ເມື່ອເຊິ່ນລົງເຖິງຜື່ນ ພວກນາງກໍປົດ
ປີກ ແລະ ຫາງອອກ ແລ້ວພາກັນອາບນ້ຳລອຍຫລິ້ນຢ່າງມີຄວາມ
ສຸກ. ແຕ່ລະນາງຮາງອອນແອ້ນ, ຜົວຂາວນວນງາມຜອງ ພໍ່ປານ
ອິນແຕ້ມແຕ່ງ, ໃຜໄດ້ແຍງແລ້ວບໍ່ມີມື້ຫນ້າຍເປັນ. ບາງນາງຮອງ
ຂັບລໍາ ແລະ ພ້ອມແອນຢູ່ເທິງພະລານຫິນ ປີນຊ້າຍປີນຂວາ ແລະ
ເກາະກ້ຽວກັນເປັນຈັງຫວະ ໂດຍມີສຽງນ້ຳຕົກຕາດເປັນດົນຕີບັນ
ເລງກອມ.

ສິນໄຊຈອບເບິ່ງດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕາຕື່ນໃຈ ແລະ ຄິດຢາກ
ເຂົ້າໄປຫາໃກ້ໆ ຈຶ່ງປາກົດຕົວອອກ ແລະ ຮອງໄປໃສ່ພວກນາງ
ດ້ວຍນ້ຳສຽງເປັນມິດໄມຕີ, ຝ່າຍນາງກິນນະລີ ພ້ອມກັນຫລຽວມາ

ແລະ ເມື່ອເຫັນສິນໄຊ ກໍພາກັນທ້ອງຂຶ້ນວ່າ ນັ້ນແມ່ນຄົນ , ແລ້ວກໍມີ
ສຽງປ່າວເຕືອນກັນໃຫ້ບິນຫນີ. ນາງກິນນະລີສ່ວນຫນຶ່ງພິປົກບິນ
ເປັນວິນໆ, ສິນໄຊເລີຍຮ້ອງບອກວ່າ ຕົນບໍ່ໄດ້ມາທຳຮ້າຍບຽດບຽນ
ຜູ້ໃດ ຫາກແຕ່ມີຈຸດປະສົງມາຂໍຂອດຮັກຂອດແພງກັບພວກນາງ.
ຝ່າຍນາງກິນນະລີຮ້ອງຕອບວ່າ ພວກຕົນເປັນປັກສີ ເຊື້ອແນວເດຍ
ລະສານ ບໍ່ອາດຈະໄຝ່ຝັນຫລົງຕົນໄປຮັກກັບມະນຸດຜູ້ສູງສັກໄດ້,
ອີກປະການຫນຶ່ງ ຜູ້ເຖົ້າມັກເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາວ່າ ທຳມະຊາດຂອງ
ຄົນນັ້ນ ມັກເວົ້າຕົວະລ່າຍເປັນແທ້ໆ. ສິນໄຊຍິນຍັນວ່າ ຕົນມີຄວາມ
ຈິງໃຈ ຫວັງຮັກຫມັ້ນຜູກພັນດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດ, ຂໍໃຫ້ເຫັນໃຈຊາຍ
ພອຍເດີນປ່າ, ຖ້າພວກນາງປະຕິເສດແລ້ວ ຕົນເອງກໍຈະແອວ
ວອນຢູ່ນານ ນັບເປັນພັນປີກຊີບໍ່ຍອມປະລະງ່າຍໆ. ທ້າວເວົ້າຈາ
ສຽງຫວານ ຈົນໃນທີ່ສຸດ ພວກນາງກິນນະລີກໍໃຈອອນ, ພວກທີ່ບິນ
ຂຶ້ນເວີ່ນຢູ່ເທິງກໍກັບຄືນລົງມາ, ແລ້ວບໍລິເວນນັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍ
ນາງກິນນະລີທີ່ມີລາຍ່າງຍ້າຍອອນຊ້ອຍອໍລະຊອນ. ພວກຫນຶ່ງ
ພາກັນຟ້ອນແອ່ນສະບັດປົກ ແລະ ແພນຫາງເປັນເຫລື້ອງຫລ້າງ,
ລໍາແຂນກົມງາມ ແລະ ກົງເປັນຄືດັ່ງຄັນສອນ, ພວກນາງເຊີນສິນ
ໄຊຟ້ອນນໍາ ເພື່ອເປັນການສ້າງບັນຍາກາດລ້ຽງແກວ່ນສະຫນິດສະ
ຫນົມ. ຄູ່ຟ້ອນຂອງທ້າວຊື່ວ່ານາງກຽງຄໍາ ຜູ້ຊຶ່ງຕິດອົກຕິດໃຈໃນ
ຕົວສິນໄຊເປັນພິເສດ. ທັງສອງຢູ່ໃນອາລົມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ຕ່າງ
ຝ່າຍຕ່າງພໍໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ດັ່ງນີ້ ເສັ້ນທາງຮັກຂອງທັງສອງ
ຈິ່ງບໍ່ມີສິ່ງໃດມາກິດຂວາງໄດ້, ມີແຕ່ຄວາມສົດຊື່ນຫອມຫວນ ຄື

ດັ່ງເສັ້ນທາງໃນສວນອຸດທິຍານ. ແຕ່ເວລາກັບຄວາມຮັກນັ້ນ ບໍ່
ຄ່ອຍປະນີປະນອມກັນ. ພໍທັງສອງຄອງຮັກກັນຢ່າງດູດດື່ມ ວັນເວ
ລາກໍປະກົດວ່າຜ່ານໄປໄວກວ່າປົກກະຕິ. ທ້າວກັບນາງກຽງຄໍາ
ກອດກ້ຽວສໍາພັນກັນຢູ່ເຈັດວັນ ກໍຮອດປັ້ນຕ້ອງພັດພາກຈາກກັນ.
ສິນໄຊມີວຽກງານອັນຈໍາເປັນຄອງຢູ່ທາງຫນ້າ ຈຶ່ງຈໍາໃຈອໍາລາ
ນາງໄປ ທ່າມກາງສຽງອ້ອນວອນຈົ່ມຫາອາໄລຂອງກຽງຄໍາ ຊຶ່ງ
ຍາມໃດກໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສິນໄຊກັບຕ່າວຄືນມາຫາອີກ. ສິນໄຊຮັບ
ປາກວ່າຈະກັບຄືນມາໃນອີກຫນຶ່ງເດືອນ ກັບມາຍັງພະລານຫິນ
ແຫ່ງນີ້ ບ່ອນທີ່ເປັນສັກຂີພິຍານແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງທັງສອງ.
ທ້າວກອດເອົານາງເຂົ້າມາແນບອົກເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລ້ວກໍເດີນ
ທາງຈາກໄປ. ສ່ວນນາງກຽງຄໍາພ້ອມດ້ວຍຫມູ່ກິນນະລີ ພາກັນ
ບິນກັບຄືນສູ່ຖ້ຳຜາຈວງ.

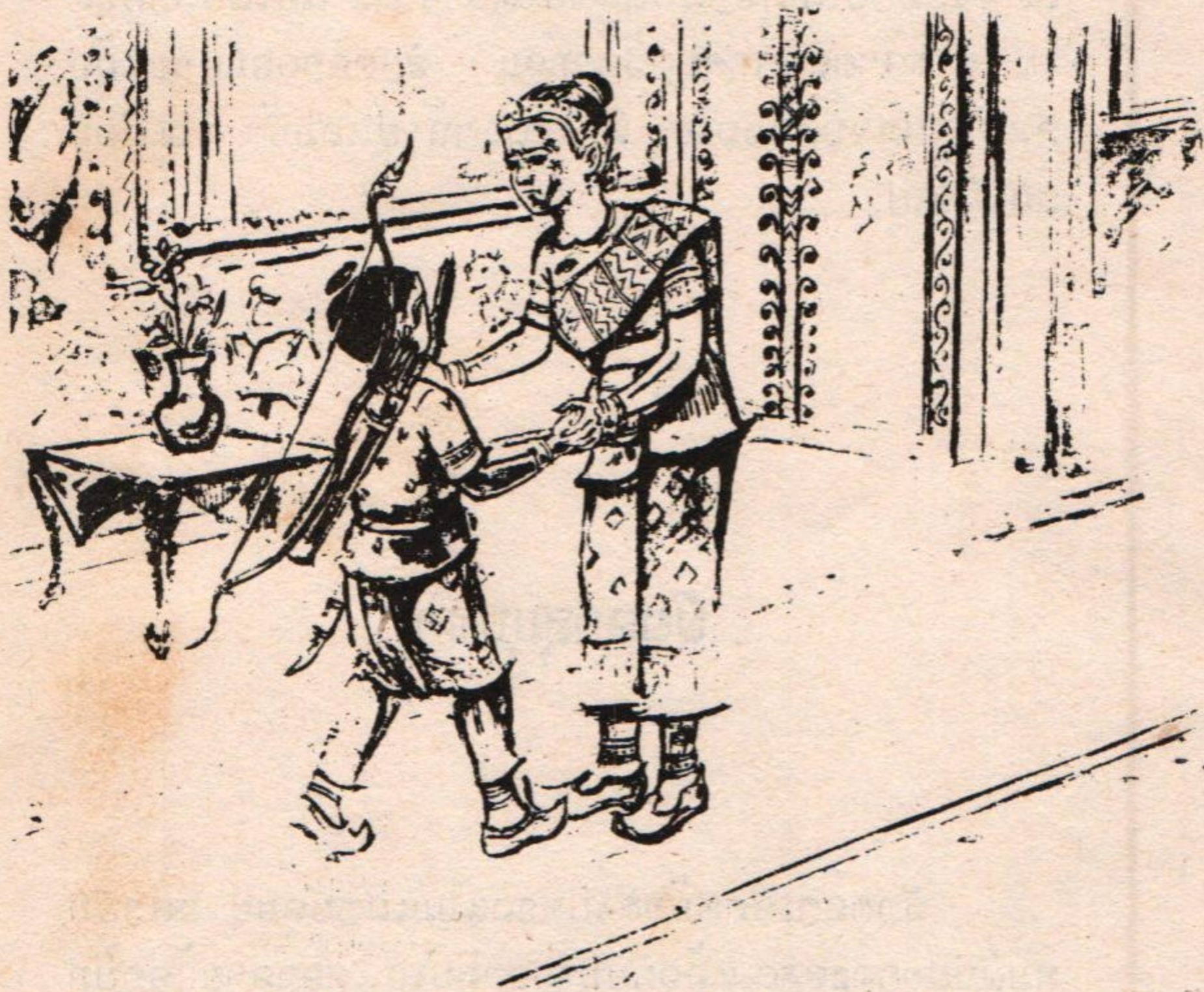
ສິນໄຊຕ້ອງເລັ່ງບາດຢ່າງໄວກວ່າປົກກະຕິ ເພື່ອທົດແທນ
ເວລາທີ່ເສຍໄປນໍາເຫດການປະທັບໃຈ ຢູ່ແຄມວັງເວີນແຫ່ງນັ້ນ.
ເມື່ອໄປຮອດແຄມນໍ້າສະຫມຸດໃຫຍ່ ບ່ອນທີ່ສັງທອງຄອງຖ້ຳຢູ່ ຜູ້
ນ້ອງຖາມອ້າຍເຖິງສາເຫດທີ່ຊັກຊ້າ ຈົນເວລາລ່ວງໄປຕັ້ງແປດ
ວັນ, ສິນໄຊຕອບນ້ອງ ໂດຍເລົ່າຄວາມຈິງ ທີ່ໄດ້ໄປມັກຮັກກັບນາງ
ກິນນະລີຢູ່ກາງໄພ, ສັງທອງບໍ່ຈົ່ມບໍ່ວ່າຫຍັງແລ້ວ ກໍພາອ້າຍຂ້າມ
ນໍ້າໄປຢ່າງວ່ອງໄວ.

ສິນໄຊຖາມວ່າ : "ຍັງອີກໄກປານໃດ ຈິ່ງຈະຮອດຈຸດ
ຫມາຍປາຍທາງ ?" ສັງທອງຕອບວ່າ : "ຖ້າໄປຢ່າງຮີບດ່ວນກໍໃຊ້
ເວລາອີກສອງມື້. ນ້ອງເອງຈະລັກລອບເຂົ້າໄປຈອບເບິ່ງສາກ່ອນ
ເພາະເມືອງຍັກນີ້ຕ້ອງມີວິທີແນບນຽມ ຈິ່ງເຂົ້າໄປໄດ້ຢ່າງປອດ
ໄພ. ຂໍໃຫ້ອ້າຍຄອງຖ້າຢູ່ຫນີ້ສາກ່ອນ" ສັງທອງບອກອ້າຍແລ້ວ
ກໍລ່ວງໄປກ່ອນຕາມເຄີຍ. ສິນໄຊຄອງຖ້າຢູ່ແຄມນ້ຳ ຈົນເຊືອບ
ຫລັບຝັນໄປ.

ຫ້າມຈຳໜ່າຍ

ສັງທອງເຮັດຫນ້າທີ່ໄປສອດແນມເບິ່ງບ່ອນຢູ່ ຂອງຍັກ
ກຸມພັນຢ່າງລະອຽດ ແລ້ວກັບມາບອກສິນໄຊ. ສອງອ້າຍນ້ອງປຶກ
ສາຫາຮູ້ນຳກັນເລື່ອງຍຸດທະວິທີ ແລ້ວກໍຜາກັນບຸກຫນ້າ ມຸ່ງສູ່ເມືອງ
ອະໂນລາດ. ເມື່ອໄປຮອດຜາສາດຂອງຍັກ ສັງທອງເລາະລຽບຮັກ
ສາຢູ່ບໍລິເວນຮອບນອກ. ຍັກກຸມພັນບໍ່ຢູ່ ເພາະແມ່ນຍາມມັນໄປໂຫ

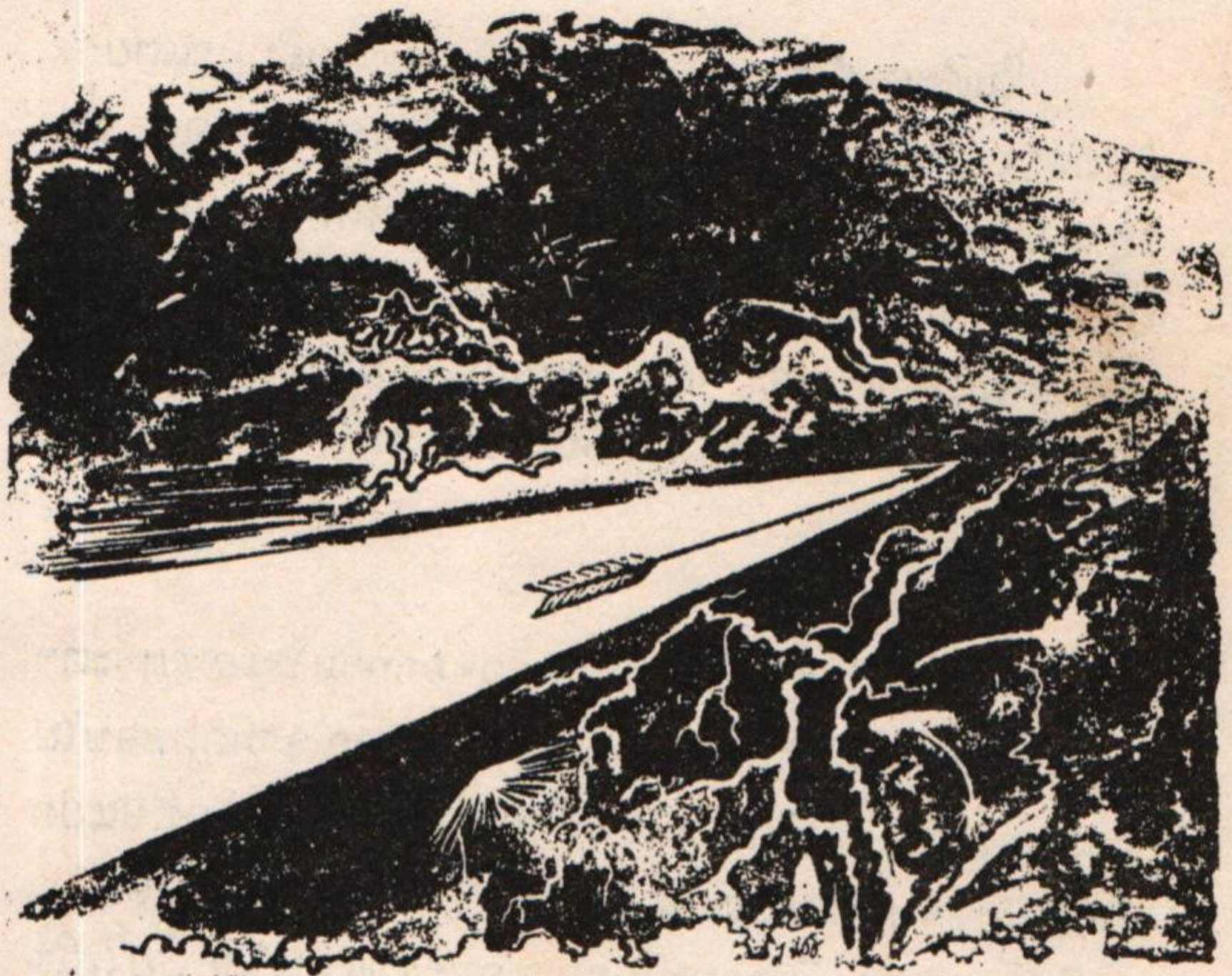
ເນື້ອຢູ່ປ່າ. ສິນໄຊເຮັດຫນ້າທີ່ເຂົ້າໄປໃນຜາສາດ ແລ້ວຕົບປະຕູເອີ້ນ
ຫາຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃນເພື່ອໃຫ້ໄຂປະຕູ. ທ້າວເອີ້ນຢູ່ດົນເຕີບ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້
ໃດຂານຕອບ ທ້າວເລີຍໃຊ້ກົນອຸບາຍ ໂດຍເວົ້າຫມິ່ນປະຫມາດວ່າ :
"ໃຜຢູ່ໃນຫ້ານນີ້ຜົວແລ້ວຫລືຍັງ, ຖ້າຍັງເປັນໂສດນັ້ນ ຂໍເປັນຄູ່ຊ່ອນ
ນອນຮຽງແດ່, ມັກຫລືບໍ່ມັກ ກໍຂໍໃຫ້ໄຂປະຕູອອກມາເບິ່ງຫນ້າເບິ່ງ
ຕາດູ."

ນາງສຸມຸນທາໄດ້ຍິນສຽງເດັກນ້ອຍເວົ້າສະຫາວ ກໍເກີດໂມ
ໂຫ ຈຶ່ງສ່ອງເບິ່ງທາງປ່ອງຢ້ຽມ, ນາງເຫັນທ້າວນ້ອຍມີຫນ້າຕາ
ຄ້າຍຄືເຊື້ອແນວຂອງຕົນ ຈຶ່ງສັຖາມວ່າ ແມ່ນໃຜ? ມາແຕ່ໃສ?
ຝ່າຍສິນໄຊບອກຊື່ຕົນເອງພ້ອມທັງຊື່ພໍ່ແມ່ ແລະວ່າທີ່ມານີ້ ແມ່ນ
ມານໍາເອົາອາຄົນເມືອເມືອງເບິ່ງຈານ. ນາງສຸມຸນທາໄຂປະຕູໃຫ້
ແລ້ວສິນໄຊກໍເຂົ້າໄປໃນຜາສາດ, ນາງໂຊມກອດເອົາຫລານທັງ
ຮອງໄຫ້ຝ່າຍນໍາຕາດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົ້ນໃຈ, ແຕ່ແລ້ວນາງກໍບອກ
ຫລານວ່າ : "ເລື່ອງຫນີກັບຄືນໄປເມືອງເບິ່ງຈານນີ້ ບໍ່ມີທາງເປັນ
ໄປໄດ້ ເພາະຍັກກຸມພັນມີລິດເດດແກ່ງກ້າຫລາຍ ມັນບໍ່ຍອມເດັດ
ຂາດ, ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງໃຫ້ຫລານກັບຄືນໄປບອກພະຍາກຸສະລາດວ່າ ບໍ່ພົບ
ບໍ່ເຫັນອາເດີ." ຝ່າຍສິນໄຊກໍເວົ້າວ່າ : "ສໍາກຸມພັນນີ້ ບໍ່ມີຫຍັງ
ເປັນຕາຢ້ານ, ໃຕ້ລຸ່ມພໍ່ານີ້ມີໃຜແດ່ຈະມາຂັດຂວາງເສັ້ນທາງຂອງ
ສິນໄຊໄດ້, ຕົກລົງໄດ້ຂ້າມນໍາສະຫມຸດຂ້າມພູຜາຫລາຍລ້ານມາແລ້ວ
ແນວໃດຫລານກໍຕ້ອງສູ້ແບບເອົາຊີວິດເຂົ້າແລກ ເພື່ອເອົາອາຄົນ
ເມືອ, ຫລືວ່າອາຮັກແພງຍັກຫລາຍກວ່າຜູ້ເປັນອ້າຍຄຶງຂອງອາ
ບໍ່?"

ຝ່າຍອາເຫັນທ່າທາງບໍ່ຍອມຄືນງ່າຍໆ ຂອງຫລານຊາຍ
ຈິ່ງບອກວ່າ : " ຂໍໃຫ້ອົດສາຖ້າຢູ່ອີກຄາວໜຶ່ງ ຊາມຊາຍັກກຸມພັນ
ກັບຄືນມາ ເພື່ອວ່າອາຈະໄດ້ສັ່ງລາຜົວສາກ່ອນ , " ແຕ່ສິນໄຊບໍ່
ຍອມ ເພາະວ່າຖ້າຍັກກັບມາແລ້ວ ອາດເກີດການຕໍ່ສູ້ ແລ້ວຈະເສຍ
ເວລາ. ສຸມຸນທາເວົ້າອີກວ່າ : " ຄັນຊັ້ນຂໍໃຫ້ຫລານຄືນເມື່ອກ່ອນ ,
ຍາມໃດຍັກກຸມພັນກັບມາແລ້ວ ອາຊີຈໍາໃຫ້ລາວໄປສົ່ງດອກ . " ສິນ
ໄຊບໍ່ຍອມອີກ.

ສຸມຸນທາເວົ້າອ້າງເຫດຜົນຫລາຍອັນຫລາຍແນວ ເພື່ອແກ່
ຍາວເວລາ. ນາງຄິດວ່າຖ້າໜີໄປ ກຸມພັນຕ້ອງນໍາໄປຂັດຂວາງ
ຢ່າງສຸດຂີດ. ນາງບໍ່ແນ່ໃຈວ່າ ສິນໄຊຈະມີລິດເດດເກ່ງກ້າ ເໝືອ
ກວ່າຍັກກຸມພັນ, ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງທ້າທາຍໃຫ້ສິນໄຊສະແດງລິດເດດ
ລອງເບິ່ງ. ສິນໄຊຍິງສອນຂັ້ນຝ້າ ເກີດສຽງດັງກ້ອງສະນັ້ນໄປທົ່ວ
ຈັກກະວານ, ລູກສອນລູກເປັນໄຟທະຍານຂັ້ນເວຫາ ຮຸ່ງເຫລື້ອມໄປ
ທົ່ວພິພິບປານວ່າຈະລາມໄຫມ້ທຸກຢ່າງບໍ່ໃຫ້ເຫລືອຫລໍ່, ສຸດທ້າຍ
ລູກສອນກໍກັບຄືນມາຫາສິນໄຊ. ນາງສຸມຸນທາຢ້ານສັ່ນເຊັ່ນ ຈິ່ງ
ກອດຫລານໄວ້ ທັງເວົ້າຍົກຍ້ອງວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະມາທຽມທັນກັບ
ຫລານໄດ້.

ແນວໃດກໍຕາມ ສຸມຸນທາກໍຂໍຮ້ອງນໍາຫລານໃຫ້ເຫັນໃຈອາ
ເພາະແນວໃດກໍໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ນໍາກັນກັບກຸມພັນດົນນານແລ້ວ ຜົວເມຍ
ຍ່ອມມີຄວາມຜູກພັນຕໍ່ກັນ, ເມື່ອຈໍາເປັນຕ້ອງພັດພາກຈາກບ້ານ ກໍ

ຂໍໃຫ້ໄດ້ເຫັນຫນ້າ ແລະ ສັງລາກັນ. ນາງເຫັນວ່າ ລິດເດດຂອງ
ຫລານຊາຍນັ້ນເຫນືອກວ່າຍັກກຸມພັນ ຈຶ່ງເຕືອນສິນໄຊວ່າ ຢ່າເຮັດ
ຮຸນແຮງຈົນເຖິງຂັ້ນກຸມພັນຕ້ອງຕາຍດັບວາຍເລີຍ. ສ່ວນສິນໄຊກໍ
ເວົ້າວ່າ ມັນຂຶ້ນກັບພຶດຕິກຳຂອງກຸມພັນວ່າຈະຂຶ້ນຂັ້ນມັງມໍສໍາໃດ.

ໃນທີ່ສຸດ ກໍຮອດເວລາທີ່ຍັກກຸມພັນກັບຕ່າງຄືນມາແຕ່ປ່າ.
ສັງທອງບອກສິນໄຊວ່າ ຍັກກຸມພັນມາຮອດໃກ້ຜາສາດແລ້ວ. ສິນ
ໄຊກຽມຕົວ ມີຈັບດ້າມດາບໄວ້ແຫນ້ນ ທ່າທາງເດັດດຽວພ້ອມທີ່ຈະ
ປະເຊີນຫນ້າກັບເຫດການທຸກຢ່າງ. ນາງສຸມຸນທາງຂໍ້ຮອງນໍາຫລານ
ໃຫ້ຫລີກເວັ້ນການປະທະ ຈຶ່ງເອົາຫລານໄປເຊື່ອງໄວຢູ່ພູມດອກໄມ້
ຂ້າງເສົາພາຍໃນຜາສາດ ໂດຍບໍ່ປະຮອງຮອຍໃດໆໃຫ້ ເປັນທີ່ສົງ
ໄສ.

ຍັກກຸມພັນກ້າວຂຶ້ນຜາສາດດ້ວຍອາການໂຊເຊ ເພາະຕາ
ມືດມົວ ຍ້ອນກະທົບກັບແສງເຫລື້ອມອັນແຮງກ້າ ຈາກລູກສອນໄຟ
ເວລາຢູ່ກາງປ່າ. ມັນຈົມທາງເຂົ້າປະຕູແລ້ວກໍຮູ້ສຶກໄດ້ກິ່ນແປກ
ຕ່າງ ນັ້ນຄືກິ່ນຄືນແປກຫນ້າ. ມັນສັຖາມເມຍແບບເອົາເລື່ອງວ່າ:
" ມີຜີນ້ອງຂອງເຈົ້າຈາກເມືອງມະນຸດມາຫາແມ່ນບໍ່ ? ລີ້ຢູ່ໃສໃຫ້
ບອກມາໃດ ! "

ສຸມຸນທາງວ່າບໍ່ມີມະນຸດຫນ້າໃດ ໃນຜາສາດແຫ່ງເມືອງອະ
ໂນລາດນີ້ ນອກຈາກນາງຄືນດຽວ ທີ່ພວມຄອງຄອບຜົວດ້ວຍ

ຄວາມເປັນຫວ່າງ. ແຕ່ຍັກກຸມພັນກໍຍັງຢືນຢັນວ່າໄດ້ກິນຄົນແທ້ໆ, ມັນສົງໄສໃນຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງຜູ້ເປັນເມຍ ເພາະເຫັນສີຫນ້າ ສຸມຸນທາບໍ່ເປັນປົກກະຕິ. ສອງຝ່າຍຜິດຖຽງກັນເຖິງຂັ້ນຮຸນແຮງ.

ສຸມຸນທາຄຽດຫລາຍຈົນອົດບໍ່ໄດ້ ຈິ່ງເວົ້າທັງໃສ່ຜິວວ່າ :
"ເຈົ້າຕາມິດມົວຈິ່ງເຫັນຫນ້າຂ້ອຍບໍ່ປົກກະຕິ, ຖ້າຜີ້ນ້ອງຂ້ອຍມາ
ນໍາເອົາແທ້ ຂ້ອຍຊິປ່ອຍໃຫ້ເຂົາຈັດການກັບເຈົ້າຈົນມຸ່ນ ໂລດ, ບໍ່ໃຫ້
ໄດ້ຖຽງພໍຄວາມຊ້າ!"

ຍັກກຸມພັນເຫັນເມຍປະຕິເສດສຽງແຂງ ແລະ ຢ່າງເດັດ
ດຽວ ກໍເລີຍອອນສຽງລົງແລ້ວກໍລີ້ມຕົວລົງນອນ ເພາະເມື່ອຍອອນ
ຢ່າງບໍ່ເຄີຍເປັນມາກ່ອນ ຈາກການໄປທຽວໂຫ້ເນື້ອໃນປ່າ. ມັນ
ຫລັບ ແລະ ກິນສຽງດັງປານຊ້າງຮອງ. ສິນໄຊຮູ້ວ່າ ຍັກຫລັບແຈບ
ແລ້ວ ກໍອອກມາຈາກບ່ອນລີ້ ແລະ ດຶງເອົາອາອອກມາອກ ເພື່ອ
ກຽມຫນີ, ແຕ່ຜູ້ເປັນອາຍັງອາໄລຫວ່າງຫາຜິວຈິ່ງທໍາທໍາລິມຜ້າສະ
ໄບ ແລ້ວກໍກັບຄືນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນອນ. ນາງໄປຊັກສິ້ນກຸມພັນໃຫ້
ຕື່ນ ແຕ່ຜິວຫລັບແຈບຈົນປານກ້ອນຫິນ, ນາງປຸກແນວໃດຜິວກໍບໍ່
ຕື່ນ ຈົນຫລາຍອົດເປັນຫວ່າງບໍ່ໄດ້ ຈິ່ງນໍາເຂົ້າໄປເບິ່ງ, ນາງຝ້າວ
ດຶງເອົາຜ້າສະໄບແລ້ວອອກມາ. ພໍຫວິດຈາກຫ້ອງ ນາງກໍບອກວ່າ
ລິມຢືນເກົ້າຈິ່ງກັບຄືນເຂົ້າໄປອີກ, ສິນໄຊບອກໃຫ້ອາດ່ວນຝ້າວ
ເພາະຢ້ານຍັກຕື່ນ. ນາງເອົາຢືນເກົ້າແລ້ວກໍອອກມາ ແຕ່ບັດນີ້ຊ້າ
ພັດລິມຊ້ອງ. ນາງກັບຄືນໄປອີກເປັນເທື່ອທີສາມ. ທຸກເທື່ອທີ່ເຂົ້າ

ໄປໃນຫ້ອງ ນາງໄປປຸກຜົວໃຫ້ຕື່ນ ທັງນີ້ເພາະນາງຮູ້ດີວ່າຕົນເອງ
ບໍ່ອາດຂຶ້ນຄວາມຂອງຫລານໄດ້ ຈຶ່ງຢາກໃຫ້ຜົວເປັນຝ່າຍຍາດຊຶ່ງ
ເອົາຕົນໄວ້, ແຕ່ປາກົດວ່າ ປຸກເທົ່າໃດ ກຸມພັນກໍຍິ່ງຫລັບສິ້ນລົ້ນບໍ່ມີ
ຮູ້ເມື່ອຄີງ. ຈຳເປັນສິນໄຊໄດ້ນຳເຂົ້າໄປຫາ ແລະ ເລັ່ງໃຫ້ອາອອກ
ມາ.

ນາງສຸມຸນຫາຈຳໃຈຫນີຈາກເມືອງຍັກ ດ້ວຍຄວາມເປັນ
ຫວ່າງອາໄລຜົວຈົນນ້ຳຕາໄຫລອາບແກ້ມ. ສິນໄຊກັບສັງຫອງພາ
ອາໄປພັກເຊົາຢູ່ຖ້ຳແກ້ວທີ່ພູແຫ່ງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງແນມຈາກບ່ອນນີ້ ພໍ
ຫລຽວເຫັນຈອມແຫລມຂອງຜາສາດແຫ່ງເມືອງອະໂນລາດຢູ່ໂກງ
ບ່ອນສຸດຂອບຟ້າ.

ລອງແຮງກັບຍັກກຸມພັນ

ພາຍຫລັງພັກຜ່ອນມີແຮງແລ້ວ ສິນໄຊກັບສັງຫອງຕ້ອງ
ຄືນໄປສະກັດກັ້ນຍັກກຸມພັນ ທີ່ຈະນຳມາຂັດຂວາງການຫລົບຫນີ
ຂອງນາງສຸມຸນຫາ. ພວກທ້າວເອົາກ້ອນຫີນຕັນປາກຖ້ຳໄວ້ ເພື່ອ

ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ ແລະ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ອາລັກຫນີໄປ, ແລ້ວທັງ
ສອງກໍພາກັນກັບຄືນໄປຈົນຮອດຜາສາດຂອງຍັກ.

ສິນໄຊເຂົ້າໄປຫາກຸ່ມພັນ ເລີຍເກີດການຕໍ່ສູ້ກັນ ຢ່າງດຸ
ເດືອດ. ສິນໄຊເອົາດາບພັນຄໍຍັກກຸ່ມພັນຂາດສະເດັ່ນ ແຕ່ກຸ່ມພັນ
ກໍມີລິດເດດເກັ່ງກ້າ ໂດຍແຜງລິດເກີດເປັນຍັກ ຂຶ້ນມາໃຫມ່ພາບ
ດຽວເຈັດໂຕ ພ້ອມທັງຖືຄ້ອນທອງສີເຫລືອງທຸ່ມມາໃສ່ສິນໄຊ. ແຕ່
ສິນໄຊກໍາດາບກວັດແກວ່ງເປັນແສງມາບແມບຄືດັ່ງຟ້າຜ່າ. ແສງ
ອັນນີ້ໄປຖືກຍັກ ລີ້ມຕາຍອາບຝາບເດຍລະດາດ. ຍັກແຕ່ລະໂຕທີ່
ຕາຍນັ້ນ ເກີດເປັນຍັກເພີ່ມຂຶ້ນມາອີກເຈັດໂຕ ແລະ ເປັນໄປດັ່ງນີ້
ລີ້ມໄປລີ້ມມາຫລາຍເທື່ອຫລາຍທີ່ ຈົນຈໍານວນຍັກເພີ່ມຂຶ້ນເປັນພັນໆ
ພວກມັນຍັກຂະບວນມາຈົນຂີ້ໄງ່ກຸ່ມມີດໄປທົ່ວທິບ ຫມາຍຈະດັບສູນ
ສິນໄຊ ແລະ ສັງທອງບໍ່ໃຫ້ເຫລືອ ແມ່ນແຕ່ຮອງຮອຍ.

ບັດນີ້ ສິນໄຊຕ້ອງໃຊ້ທະນູຍິງໃສ່, ທ້າວກົງຄັນສອນດ້ວຍ
ທາທາງທະນົງອົງອາດແລ້ວປ່ອຍລູກສອນໄປ ເກີດເປັນໄຟລຸກ
ວາບ. ລິດອັນຮ້ອນຮົນລາມໄຫມ່ພວກຍັກຈົນລີ້ມລ່າວ, ໂຕໃດຍັງ
ໂງ່ຫົວຂຶ້ນມາໄດ້ ກໍຖືກສັງທອງງັບຫົວຈົນແປ. ໂຕທີ່ເຫລືອຕາຍ
ຟ້າວຫລົບຫນີໄປ ໂດຍມຸ່ງຫນ້າສູ່ປ່າໄພຫນາທີ່ແນມເຫັນຢູ່ສຸດຂອບ
ຟ້າ.

ເມື່ອຍັກຫນີໄປແລ້ວ ສິນໄຊແລະ ສັງທອງກໍກັບຄືນມາຫາ
ອາທິຖ້າແກ້ວ ເພື່ອພາກັນເດີນທາງຕໍ່ໄປທາງຫນ້າ. ນາງສຸມທາ
ຍັງຄິດຫວ່າງຫນ້າຫວ່າງຫລັງ ຫລຽວຄືນໄປເບິ່ງເມືອງອະໂນລາດ
ດ້ວຍຈິດໃຈບໍ່ເບີກບານ, ແຕ່ກໍຂຶ້ນຫລານບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງບອກສິນໄຊໃຫ້
ພາຫນີໄປໄວໆ ເພາະຢ້ານກຸມພັນໄປອວນເອົາຍັກທົ່ວທັງຫມົດ ແລ້ວ
ຍົກມາເປັນກອງທັບໃຫຍ່ ເພື່ອຍາດຊຶ່ງເອົານາໆໄປ, ແຕ່ສິນໄຊ
ບອກອາທິຖ້າແກ້ວແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະທ້າວເຊື້ອຫມັ້ນໃນຕົວເອງ
ທີ່ຈະປົກປ້ອງອາໄວ້ໄດ້ຢ່າງປອດໄພ. ແລ້ວທັງສາມກໍຍ້າຍອອກ
ຈາກຖ້າແກ້ວ ເດີນທາງຕໍ່ໄປຈົນຮອດພູແຫ່ງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງມີຜາສາດ
ງົດງາມຕັ້ງຢູ່ກາງປ່າ. ທັງສາມພາກັນເຂົ້າໄປພັກຢູ່ຜາສາດແຫ່ງ
ນີ້. ພະອິນເປັນຜູ້ເນລະມິດຜາສາດດັ່ງກ່າວໄວ້ໃຫ້ເຊື້ອກະສັດທັງ
ສາມ ໃນຍາມອັດຕະຄັດຂັດສິນ.

ສິນໄຊລົມກັບສັງທອງວ່າ ບັນຮົບຂຶ້ນຕໍ່ໄປນີ້ຈະຫນັກຫນ່ວງ
ເຫລືອປະມານ, ຈຳເປັນຕ້ອງເອີ້ນສີໂຫໃຫ້ມາຊ່ອຍ, ດັ່ງນັ້ນ ສິນໄຊ
ຈຶ່ງຍິງສອນອອກໄປ, ລູກສອນໄປຕົກຕໍ່ຫນ້າສີໂຫຜູ້ຊຶ່ງຢູ່ເຜົ້າ ເປັນ
ຫມູ່ທ້າວທັງຫນຶ່ງ ທີ່ແຄມແມ່ນ້ຳ, ສີໂຫເຂົ້າໃຈວ່າຈະຕ້ອງເກີດເສີກ
ໃຫຍ່ ຈຶ່ງຮີບໄປຫາສິນໄຊທັນທີ ໂດຍປະທ້າວທັງຫນຶ່ງຖ້າຢູ່ແຄມ
ນ້ຳແຫ່ງນັ້ນ.

ກອງທັບຍັກໄລ່ຕິດຕາມ

ຍັກກຸມພັນທີ່ລອດຕາຍ ຫນີເຂົ້າປ່າໄປເຕົ້າໂຮມໄພ່ພົນ ຈໍານວນຫລວງຫລາຍ ເພື່ອກຽມໄປດັບມອດຝ່າຍສິນໄຊເປັນການແກ້ແຄ້ນ. ມັນຈັດກອງທັບຊ້າໆໄດ້ສິ້ນສຸດໂຕ, ກອງທັບມ້າ ໄດ້ເຈັດແສນໂຕ, ທະຫານຖືຫອກຈໍານວນແປດກີ. ເມື່ອທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກຽມພ້ອມ ກຸມພັນກໍສົ່ງບັນດາຂຸນຍັກ ຍົກກອງທັບຂະໜາດໃຫຍ່ນີ້ໄລ່ນໍ້າສິນໄຊໄປ ຊຶ່ງປະຈຸບັນສິນໄຊພາອາສຸມຸນທາອອກຈາກຖ້ຳແກ້ວ ແລ້ວໄປພັກຢູ່ຫໍຜາສາດແຫ່ງຫນຶ່ງ.

ກອງທັບຍັກຈັດກໍາລັງເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບສິນໄຊເປັນດັ່ງນີ້ : ຍັກໄວຍຸເວດ ຄຸມກອງທັບຫນ້າ, ຍັກໄຄສີຄຸມກອງທັບປີກຊ້າຍ, ຍັກໄກສີ ຄຸມກອງທັບປີກຂວາ, ຍັກເພັດຊະໄຄ ຄຸມກອງທັບຫນຸນທາງກາງ, ແລະ ຍັກໄວຍຸກັນ ຄຸມກໍາລັງສອດແນມ ແລະ ສີ່ສານ.

ເວລາໃກ້ທຽງ ກອງທັບຫນ້າຊຶ່ງບັນຊາໂດຍຍັກໄວຍະເວດ ກໍມາຮອດບໍລິເວນອ້ອມແອ້ມຜາສາດຂອງສິນໄຊ, ກອງທັບຍັກຫລັງມາຈົນຄັບທິບ ແລະ ມີດອີ້ຕີ້, ສຽງດັງປານແຜ່ນດິນຊື່ປັ້ນ,

ນາງສຸມນທາຢ້ານຈົນສັ່ນເຊັນ ແລະ ບອກໃຫ້ສິນໄຊອອກໄປຍອມ
ໂດຍດີ ເພາະເຫັນກອງທັບຍັກນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍ. ທ້າວທັງສາມ ຄື
ສິນໄຊ ສັງທອງ ແລະ ສີໂຫ ປຶກສາກັນເຖິງຍຸດທະວິທີຕໍ່ສູ້ ແລ້ວກໍ
ບອກໃຫ້ອາເຮັດໃຈເຢັນໆໄວ້ ເພາະສົງຄາມເທື່ອນີ້ບໍ່ມີຫຍັງ ເປັນ
ຫນ້າວິຕົກ. ທັງສາມຕົກລົງກັນ ໃຫ້ສີໂຫ ກັບຄືນໄປຫາອ້າຍທັງຫົກ
ທີ່ເຜົ່າຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳ. ສິນໄຊກັບສັງທອງຂັນອາສາສູ້ເສິກພຽງລໍາ
ພັງ ເພາະເຫັນວ່າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງສຸດວິໄສ. ສີໂຫເອົາຕົວເລັດລອດ
ອອກຈາກຍຸດທະພູມໄປ, ສ່ວນສິນໄຊກັບສັງທອງແຕ່ງຊຸດອອກສະ
ຫນາມຮົບ ແລ້ວກໍປາກົດຕົວທີ່ນອກຜາສາດ. ຍັກເຫັນສິນໄຊເປັນ
ເດັກນ້ອຍກໍພາກັນຫົວຂວັນ ແລະ ບອກກັນໃຫ້ຈັບເອົາທ້າວທັງເປັນ
ເພື່ອໄປມອບໃຫ້ກຸ່ມພັນ. ເພື່ອເປັນການຂູ່ຂວັນ ພວກຍັກສະແດງ
ລິດເດດຕ່າງໆ ນາໆ ເຊັ່ນ ເນລະມິດຕົນເອງໃຫ້ທ່ອນຫົວເປັນຫົວ
ຊ້າງ, ຫົວງົວ, ຫົວເມີຍ, ສ່ວນຕົນໂຕເປັນມ້າເຕັ້ນທະຍານໄປ, ຍັກ
ບາງໂຕເປັນເຄື່ອງຄວາຍເຄື່ອງແຮດ, ຫລື ເຄື່ອງເສືອເຄື່ອງແບ້, ຫລື
ເຄື່ອງແຮດເຄື່ອງມັ່ງ, ຍັກບາງໂຕເຮັດໂຕໃຫ້ໃຫຍ່ສູງ ເທົ່າປາຍຕານ
ແລະ ແລບລີ້ນປີ້ນຕາ ເພື່ອໃຫ້ສິນໄຊຢ້ານ ແຕ່ປາກົດວ່າ ທ້າວວາງ
ຕົວເສີຍ ຄືດັ່ງບໍ່ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ອ້ອມຂ້າງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຍັກ
ຈຶ່ງຫຸ້ມມາໃສ່ ຫວັງຈະຈັບເອົາທ້າວທັງສອງ, ສິນໄຊປ້ອງກັນຕົວ
ທັນໃດ ໂດຍຖອດດາບອອກມາກວັດແກວ່ງ ເກີດປະກາຍໄຟມາບ
ແມບ ຄືດັ່ງຝ້າຜ່າ ຍັກຖອຍຫລັງຍ້າວ, ຈໍານວນຫນຶ່ງລີ້ມລົງຕາຍ
ເພາະລິດຮ້ອນແຮງຂອງໄຟ. ຍັກໄວຍຸເວດສັ່ງໃຫ້ທະຫານບຸກເຂົ້າ

ນາອີກ ຜູ້ໃດຖອຍແມ່ນຖືກຂ້າຖິ້ມ. ບັດນີ້ສິນໄຊຊັດດາບໄປໃສ່ ດາບ
ເບິ່ງແສງເຫລື້ອມແລ້ວແຕກອອກຄືບັ້ງໄຟດອກ ກາຍເປັນດາບນັບ
ແສນນັບລ້ານດວງພຸ່ງເຂົ້າໃສ່ຝູງຍັກລີ້ມລະເນລະນາດ, ດາບສຽບ
ຕາມຕົນໂຕ, ສຽບຄໍ, ສຽບເອິກຍັກຈົນນອນຕາຍຈົນບວກເລືອດ.

ເມື່ອເຫັນ ກອງທັບຂອງໄວຍະເວດ ເສຍໄພພົນຫລວງ
ຫລາຍ ຝ່າຍຍັກເພັດຊະໄຄ ຊຶ່ງຄຸນກອງທັບຫນູນມາທາງຫລັງ ກໍ
ສັ່ງທະຫານໄສຊ້າງເປັນຂະບວນຫນ້າແຫນ້ນ ແລະ ຍາວຢຽດມຸ່ງ
ສູ່ສະຫນາມຮົບ. ພ້ອມດຽວກັນກອງທັບປີກຊ້າຍ ຊຶ່ງບັນຊາໂດຍ
ຍັກໄຄສີ ແລະ ກອງທັບປີກຂວາ ຊຶ່ງບັນຊາໂດຍຍັກໄກສີ ກໍໂອບ
ເຂົ້າມາ. ພວກຂຸນຍັກຄິດວ່າ ສິນໄຊບໍ່ມີທາງສູ່ ແລະ ບໍ່ມີທາງຫນີ
ແລ້ວ, ເຂົາຈະຈັບເອົາສິນໄຊໄປເປັນຂອງຂວັນມອບໃຫ້ຍັກກຸມພັນ.
ເມື່ອເຫັນທະຫານຝ່າຍຍັກຫລວງຫລາຍ ຈົນມືດມົວໄປຫມົດ ສັງ
ທອງຊຶ່ງຢູ່ຮຽງຂ້າງສິນໄຊຕະຫລາດເວລາ ກໍແຜງລິດເດດໂດຍ
ເສກມົນເກີດເປັນນ້ຳນອງໄຫລຖ້ວມ ແລະ ພັດເອົາພວກຍັກຈົນນ້ຳ
ຕາຍຫລວງຫລາຍ. ຍັກເພັດຊະໄຄ ເສກມົນເປົ່າໃຫ້ນ້ຳແຫ້ງ ແລ້ວ
ທັບຍັກຊຸດໃຫມ່ກໍຫນູນຂຶ້ນມາອີກ.

ຍັກໄກສີ ແລະ ຍັກໄຄສີ ສັ່ງໃຫ້ທະຫານຕີໂອບເຂົ້າມາຈາກ
ປີກຂວາປີກຊ້າຍ. ບັດນີ້ສິນໄຊຕ້ອງໃຊ້ທະນູ. ທ້າວຍິງສອນສຽງ
ດັງສະນັ້ນຝ້າສະເນືອນດິນ, ລູກສອນເປັນໄຟລຸກພຸ່ງເຂົ້າໃສ່ລາມ
ໄຫມ້ຝູງຍັກຈົນຕາຍລະເນລະນາດ. ຍັກໄກສີ ເສກມົນເປັນກ້ອນຫີນ

ຕົກລົງມາປານຫ່າຝົນ ເຜືອຫວັງດັບມອດໄຟ, ແຕ່ສິນໄຊຍົກດາບ
ຂຶ້ນກວັດແກວ່ງ ເຮັດໃຫ້ກ້ອນຫິນຝັ່ງໄປຕົກທີ່ອື່ນ ແລະ ຕົກໃສ່ຫົວ
ຍັກເອງຕາຍນັບບໍ່ໄຂວ່. ຍັກໄກສີ ບໍ່ຍອມງ່າຍໆ, ບັດນີ້ ມັນຍິງ
ສອນຂຶ້ນເທິງຝ້າ ແລ້ວເກີດເປັນໄຟຕົກລົງມາ ລາມໄຫມ້ໄປຕາມຝື້ນ
ດິນ. ສິນໄຊ ກໍມີວິທີມອດໄຟ, ທ້າວຍິງສອນຂຶ້ນຝ້າເຊັ່ນດຽວກັນ,
ລູກສອນເຮັດໃຫ້ຝືນຕົກລົງມາຫ່າໃຫຍ່ ນ້ຳນອງແຜ່ນດິນຈົນໄຟ
ມອດຫມົດ. ໄກສີ ໂມໂຫແຮງ ໄສຊ້າງພຸ່ງເຂົ້າໃສ່ສິນໄຊ ແຕ່ສິນໄຊ
ຮ້ອງໃສ່ຊ້າງແຮງໆ ຈົນຊ້າງຢຸດ ແລ້ວຫິນກັບຫລັງ. ໄກສີໂດດລົງ
ຈາກຄໍຊ້າງ ແລ້ວຫລຸບໃສ່ສິນໄຊ ໂດຍມີດາບເປັນອາວຸດ ທັງສອງ
ຝັນກັນໄປມາ, ຄາວຫນຶ່ງດາບທັງສອງຝ່າຍຄ້ຳກັນຢູ່ ຝ່າຍສິນໄຊ
ເລີຍຈັບເອົາສອນທັງໃສ່ດາບຂອງໄກສີຈົນຫັກທ່ອງ. ສິນໄຊຢູ່ໃນ
ທ່າເຫນືອກວ່າ ໃຊ້ດາບຝັນໄກສີຈົນຕາຍ.

ຍັກໄວຍຸກັນ ເຫັນໄກສີຕາຍ ກໍຍິງຄຽດແຄ້ນ. ມັນບັນຊາທະ
ຫານລູເຂົ້າມາຈົນແຜ່ນດິນໄງ່ກຸ້ມ. ສັງທອງກໍສູ້ສຸດແຮງ ໂດຍເອົາ
ໂຕກ້ື່ງທັບພວກຍັກຕາຍນັບບໍ່ໄຂວ່. ສິນໄຊບໍ່ຢາກໃຫ້ນ້ອງລຳບາກ
ຫລາຍ ກໍຍິງສອນໃສ່ພວກຍັກຕື່ມ ສອນພຸ່ງໄປເປັນແປວໄຟຮ້ອນຮົນ
ລວກລົນຍັກຕາຍປານແມງເມົາຖືກໄຟ. ຍັກໄວຍຸກັນກໍຕາຍກາງສະ
ຫນາມຮົບດ້ວຍ.

ເມື່ອເຮັດແນວໃດກໍບໍ່ແພ້ສິນໄຊ ຂຸນຍັກທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ ກໍຄິດ
ຄົ້ນຫາອຸບາຍທຸກຢ່າງ. ຍັກໄຄສີ ຜູ້ຄຸມກອງທັບປຶກຊ້າຍປອມໂຕ
ເປັນທ້າວນ້ອຍ ຊົງຄືສິນໄຊແລ້ວເຂົ້າໄປຫາ ທ້າທ້າເປັນມິດທີ່ລື້ງ
ເຄີຍສະຫນິດສະຫນົມກັນ, ພໍໄດ້ໂອກາດ ຍັກໄຄສີກໍຜີປອງຍາດເອົາ
ດາບ, ແຕ່ສິນໄຊລະວັງຕົວຢູ່ແລ້ວ ຈຶ່ງປ້ອງກັນຕົວໄວ້ທັນ ແລະ ໃຊ້
ລູກສອນຊັດໃສ່ຄໍຍັກຕາຍກັບບາດ.

ສ່ວນຍັກເພັດຊະໂຄ ປອມໂຕເປັນພາມແບກໄຫນ້າເຂົ້າໄປ
ຫາ ແລະ ບອກສິນໄຊດີມ້າເຢັນ. ສິນໄຊຫລົງເຊື້ອ ເພາະເຫັນວ່າ
ເປັນພາມເຖົ້າແກ່ ເມື່ອເຂົ້າຮອດຕົວທ້າວແລ້ວ ພາມກໍຖອກນ້ຳໃສ່
ຊຶ່ງເປັນນ້ຳຮອນທີ່ສຸດ, ສິນໄຊຫລົບຫລີກແລ້ວຖອດດາບຝັນຄໍ ເພັດ
ຊະໂຄຕາຍກັບທີ່. ນ້ຳຮອນຖືກສິນໄຊຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ສັງທອງຈຶ່ງພົນ
ນ້ຳເຢັນໃສ່ໃຫ້ເຊົາຮອນ.

ຍັກໄວຍຸເວດ ເຫັນວ່າໄພ່ພົ້ນລົ້ມຕາຍເດຍລະດາດ ຈົນນັບບໍ່
ຖ້ວນ ຈຶ່ງສັງຖອຍທັບກັບຄືນໄປຫາກຸ່ມພັນ. ມັນໄສຊ້າງອອກຈາກ
ສະຫນາມຮົບ ຊຶ່ງບັດນີ້ກາຍເປັນປ່າຊ້າຂອງໄພ່ພົນຍັກຈຳນວນມະ
ຫາສານ ມຸ່ງຫນ້າກັບຄືນໄປຍັງທິດທາງສູ່ເມືອງອະໂນລາດ ຕິດ
ຕາມດ້ວຍກຳລັງພົນທີ່ລອດຕາຍຈຳນວນບໍ່ເທົ່າໃດ.

ສ່ວນສິນໄຊກັບສັງທອງ ພາອາສຸມຸນທາເດີນທາງຕໍ່ໄປ
ຕາມເປົ້າຫມາຍເດີມ. ທ້າວທັງສອງ ມີຄວາມທະນົງອົງອາດເພີ່ມ
ຂຶ້ນ ຫລັງຈາກທີ່ຜ່ານບັນຮົບມາຢ່າງມີໄຊ.

ບັນຮົບຕັດສິນ

ຍັກໄວຍຸເວດລອດຕາຍ ແລ້ວກັບຄືນໄປລາຍງານຕໍ່ຍັກກຸມ
ພັນ ກຽວກັບຄວາມປະລາໄຊ ໃນການຍົກທັບໄລ່ຕິດຕາມ ເອົານາງ
ສຸມຸນທາ. ກຸມພັນໃຈຮ້າຍ ອາລົມຮ້ອນວີ່ໆ ແລ້ວກໍຮີບຈັດການເກນ
ໄພ່ພົນ ເຂົ້າເປັນທະຫານໄດ້ຈໍານວນສີ່ກິ, ຈັດກອງທັບຊ້າງໄດ້
ສາມລ້ານໂຕ. ກຸມພັນບັນຊາກອງທັບເອງ ອອກຈາກເມືອງອະໂນ
ລາດ ໂດຍມີຂຸນຍັກທີ່ເປັນມີຂວາ ຄື ໄວຍຸເວດ ແລະ ມີຊ້າຍ ຄື ວັນ
ລຸວາ. ກອງທັບຍັກຖືດາບ ແລະ ດ້າງ* ເປັນຊາບລາບ ບຸກໄປ
ຫນ້າ ຈົນແຜ່ນດິນໄວ້ກຸມມິດໄປທົ່ວທຶບ.

ເມື່ອມາຮອດໃກ້ຜາສາດຂອງສິນໄຊ ກອງທັບຍັກກໍທໍາ
ການປິດລ້ອມຢ່າງແຫນ້ນຫນາ. ຫລຽວໄປທາງໃດ ປະກົດມີແຕ່ທະ
ຫານຍັກ ເຕັມໄປຫມົດ.

* ເຄື່ອງປ້ອງກັນຕົວ ເຮັດດ້ວຍຫນັງ ຫລື ໂລຫະ ເປັນຮູບມົນ ຫລື
ສີ່ຫລ່ຽມກົ້ງ, ປົກກະຕິມີຊ້າຍຈັບດ້າງ, ມີຂວາຈັບອາວຸດສູ່ກັບສັດຕູ

ນາງສຸມນທາເຫັນກອງທັບຍັກແຫນ້ນອີ່ຕີ້ ກໍຢ້ານສັ່ນເຊັ່ນ
ແລະ ປຸກສິນໄຊໃຫ້ຝ້າວຕີ່ນຂຶ້ນມາເບິ່ງ, ແຕ່ສິນໄຊບໍ່ຫວັ່ນແຕ່ຢ່າງ
ໃດ ໃນຂະນະນັ້ນ ສີໂຫຊິ່ງຄິດເປັນຫວ່າງສິນໄຊຢູ່ບໍ່ເຊົາ ກໍທະຍານ
ມາທາງອາກາດ ຫັນເຫດການພໍດີ. ສັງທອງສັງເກດເບິ່ງ ສະ
ຫນາມຮົບຢ່າງລະອຽດ ເພື່ອບອກສິນໄຊໃຫ້ກໍາສະພາບ ການໄດ້
ຢ່າງຊັດເຈນ. ຕໍ່ມາ ທັງສາມທ້າວກໍອອກສູ່ສະຫນາມຮົບດ້ວຍ
ເຄື່ອງນຸ່ງເຕັມຍົດ ໂດຍມີອາສຸມຸນທາຢູ່ຮຽງຂ້າງຫລານ ບໍ່ຍອມ
ຫາງ.

ກຸມພັນມາບເຫັນຫນ້າສິນໄຊແລ້ວ ກໍປານກັບບັ້ງໄຟແສນ ທີ່
ພວມຈະທະຍານໄປທາງຫນ້າ ໂດຍບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດຢຸດຈັ້ງໄວ້
ໄດ້, ມັນຂີ່ຊ້າໆ ຊື່ວ່າ ອ້າຍຊຽງດາວ ລູ່ໃສ່ສິນໄຊ ຫວັງຈະຢຽບໃຫ້
ມຸ່ນຄາຕິນ. ຊ້າໆມາຮອດໄລຍະພໍເຫມາະ ສິນໄຊຍືນຈັ້ງຢ່າງຫມັ້ນ
ຄົງຖອດດາບອອກມາຕັ້ງຮັບຢ່າງບໍ່ສະຫຼັກສະຫານ. ຊ້າໆຢຸດກັບທີ່
ແລ້ວຫົນຫລັງຄືນ ໂດຍບໍ່ຍອມປະຕິບັດຕາມການບັນຊາ ຂອງກຸມ
ພັນ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ ກຸມພັນ ກໍຮ້ອງຂຶ້ນເຜິ້ງໆ ແລະ ສັງທະຫານໃຫ້
ບຸກໄປທາງຫນ້າ ຜູ້ໃດຖອຍແມ່ນຕາຍບໍ່ເຫລືອ.

ສິນໄຊ ກວັດແກວ່ງດາບເຫລື້ອນມາບແມບ ເກີດເປັນດາບ
ຄົມແວວວາວ ນັບເປັນແສນໆດວງ ເລັ່ງລັ່ງໃສ່ຫມູ່ຍັກລັ້ມຕາຍ

ເປັນລາວ ປານມີລົມມິດແຖພັດນໍ້າ. ແຕ່ບໍ່ທັນດົນ ທະຫານຍັກກໍຖື
ຄ້ອນຫຸ້ມມາອີກ ສິນໄຊເອົາທະນູຍິງໃສ່ສຽງດັງປານແຜ່ນດິນໄຫວ,
ລູກສອນເປັນໄພພຸ່ງເຂົ້າລ້ວມໄຫມ້ຝູງຍັກຕາຍນັບບໍ່ໄຂວ. ຍັກອີກ
ຝູງຫນຶ່ງຖືຂວານ ແລະ ກ້ອນຫິນທະຍານມາທາງອາກາດ, ສີໂຫ
ດິດຜະຫຍອງຂຶ້ນໄປເອົາງາແທງຍັກຕາຍ ຈົນເລືອດຕົກລົງດິນ
ປານຫາຝົນ. ສ່ວນສັງທອງກໍເອົາໂຕກຶ່ງທັບທັງເອົາປາກງັບຍັກ
ຈົນຫົວແປຫົວແປດຫົວຜື່ນສະຫນາມ.

ການຕໍ່ສູ້ດໍາເນີນໄປຫລາຍຮູບແບບ, ຄັ້ງຫນຶ່ງ ສີໂຫ ໃຫ້
ສິນໄຊ ແລະ ອາສຸມຸນທາຂຶ້ນຂີ່ຫລັງ ແລ້ວທະຍານຂຶ້ນສູ່ເວຫາ. ຍັກ
ກຸມພັນກໍບັງຄັບຊ້າງເຫາະຂຶ້ນໄປ ເພື່ອໄລ່ຕິດຕາມແລ້ວກໍເອົາທອ
ຝ້າເປັນສະຫນາມຕໍ່ສູ້ກັນ. ກຸມພັນ ເສກມົນເປົ່າເປັນໄຟລາມໄຫ
ຢູ່ກາງອາກາດ, ສິນໄຊ ກວັດແກວ່ງດາບເກີດເປັນລົມແດງດໍ
ມອດໄຟ ກ້ອນທີ່ຈະລາມມາເຖິງຕົວ. ສູ້ກັນຢູ່ເທິງຝ້າບໍ່ໄຫວສິນໄ
ແລ້ວ ກຸມພັນກໍລົງສູ່ຜື່ນດິນ. ມັນສັງທະຫານບຸກເຂົ້າໃສ່ສິນໄຊ ຈາ
ສອງປີກ ຄື ໄວຍຸເວດປີກຂວາ, ວັນລຸວາ ຄຸມປີກຊ້າຍ, ສ່ວນກຸມພ
ເອງຕີເຂົ້າທາງຫນ້າ, ຝັງສຽງດັງສະນັ້ນຜື່ນຜື່ນ. ສິນໄຊເຫັນກໍ
ມາຫລາຍຈົນຄັບທິບ ກໍກຶ່ງທະນູຍິງສອນເຂົ້າໃສ່, ລູກສອນແຕ
ອອກເປັນປະກາຍໄຟ ແລ້ວກາຍເປັນດາບເພັດພຸ່ງເຂົ້າໃສ່ຝູງຍັກ
ລົ້ມລະເນລະນາດ. ກຸມພັນເຫັນໄພພົນລົ້ມຕາຍ, ບາງຜອງກໍຖອຍ
ຫນີຢ່າງບໍ່ເປັນລະບຽບ ມັນຈິ່ງສັງໃຫ້ຂຸນຍັກສະກັດລັດໄວ້ ແລ້ວລະ
ດົມກໍາລັງຂຶ້ນມາອີກໃໝ່. ກຸມພັນ ທັງເຫລືອໃຈໃຫ້ລູກນ້ອງ ທັງໂມ

ໂຫໃຫ້ສິນໄຊຈິ່ງຫນ້າແດງ ດ້ວຍເລືອດແຄ້ນ. ມັນຊື້ຫນ້າສິນໄຊ ທັງ
ດ່າວ່າຢ່າງເຕັມສົບເຕັມປາກ.

ກຸມພັນ : " ມິ່ງມີໂທດຫນັກ ທີ່ລັກເອົາເມຍກູ ຮູ້ໄວ້ ! ນີ້ລະ ຄື ກຸມ
ພັນ ຊາຍຊາດທະຫານ, ກູຈະສູ້ຈົນຫົວຂາດຄາ."

ສິນໄຊ : " ຂ້ອຍມາເອົາອາກັບຄືນເມືອ, ເລື່ອງຫຍັງຊິມີໂທດ.
ເຈົ້າຫັ້ນລະ ມີໂທດຫນັກ ທີ່ເຮັດຜິດຮິດຜິດຄອງ, ເຈົ້າ
ມາຫລອນລັກເອົາຢ່າງດ້ານໆ, ບາດນີ້ ໃຫ້ເຈົ້າຄືນໄປ
ສາ ໄປຊອກເອົາເມຍເຊື້ອແນວດຽວກັນພຸ້ນ !"

ກຸມພັນ : " ເຖິງຈະແມ່ນໂຄດເຊື້ອຂອງມິ່ງ ແຕ່ນາງເປັນເມຍ
ຂອງກູແລ້ວ. ເລື່ອງຜິດ ມັນເລື່ອງເກົ່າເລື່ອງຫລັງ
ແຕ່ກໍຄວນເວົ້າກັນຕາມທາງທີ່ຊອບທີ່ຄວນ. ອັນນີ້
ມາເຮັດຫັກຫນ້າຫັກຕາກັນ ກູທົນບໍ່ໄດ້, ມາເລວກັນ
ໃຫ້ເຫັນດໍາເຫັນແດງເລີຍ !"

ສິນໄຊ : " ຊິເລວກັນໄປຮອດໃສ, ເຫັນຕວ່າໄພ່ພົນ ຍັກຕາຍ
ເດຍລະດາດຈົນນັບບໍ່ໄຂວ. ເຊົາສາ ຢ່າເສຍເລືອດ
ຕື່ມເທາະ !"

ຍັກກຸມພັນເຫັນວ່າສິນໄຊອ່ອນສຽງລົງ ເລີຍໄດ້ໃຈ ທັງ
ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ :

“ ຄັນຢ້ານຕາຍ ກໍປ່ອຍເມຍກູຄືນມາ ກູຊິໄວ້ຊິວິດມືໆ. ຖ້າ
ບໍ່ປ່ອຍ ກູຊິນໍາຍ່ອງຈົນຮອດເມືອງ, ຕາຍຫມົດທັງ ໂຄດ ໂລດ ! ”

ສິນໄຊຕອບວ່າ : “ ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຮອດເລື່ອງປ່ອຍອາສຸມຸນ
ທາຄືນໄປ. ເລື່ອງກເອົາວ່າເຈົ້າຊິຫນີໄປ ຫລື ຊິຕາຍໃຫ້ຫມູ່ແຮ້ງ ຫມູ່
ກາມ້ຽນຄາບ. ”

ກຸມພັນຮູ້ສຶກແຄ້ນເຄືອງ ປານມີໄຟລຸກວີໃນຫົວໃຈ. ມັນ
ຮ້ອງໃສ່ນາງສຸມຸນທາວ່າ : “ ນ້ອງລືມອ້າຍແລ້ວຫວະ ບັກນັ້ນ
ແມ່ນຜົວ ຫລື ຜົວນ້ອງແນວໃດກັນແທ້, ຄືນມາຫາອ້າຍສາ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງ
ນັ້ນ ອ້າຍຈໍາເປັນຕ້ອງສູ່ຢ່າງຖະຫວາຍຊິວິດ ເພື່ອເອົານ້ອງຄືນ
ມາ. ”

ສຸມຸນທາເວົ້າປົນສຽງສະອັ້ນວ່າ : “ ທ້າວນີ້ແມ່ນຫລານ
ແທ້ໆ ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າຜາບຂຸນຍັກລົງມາແລ້ວທຸກລາຍ. ໃຫ້ອ້າຍ
ຄືນໄປສາ, ຢ່າມານໍາຫາເທາະ, ນ້ອງຢ້ານອ້າຍຕາຍປະໄພພົນ
ລ້າໆ. ”

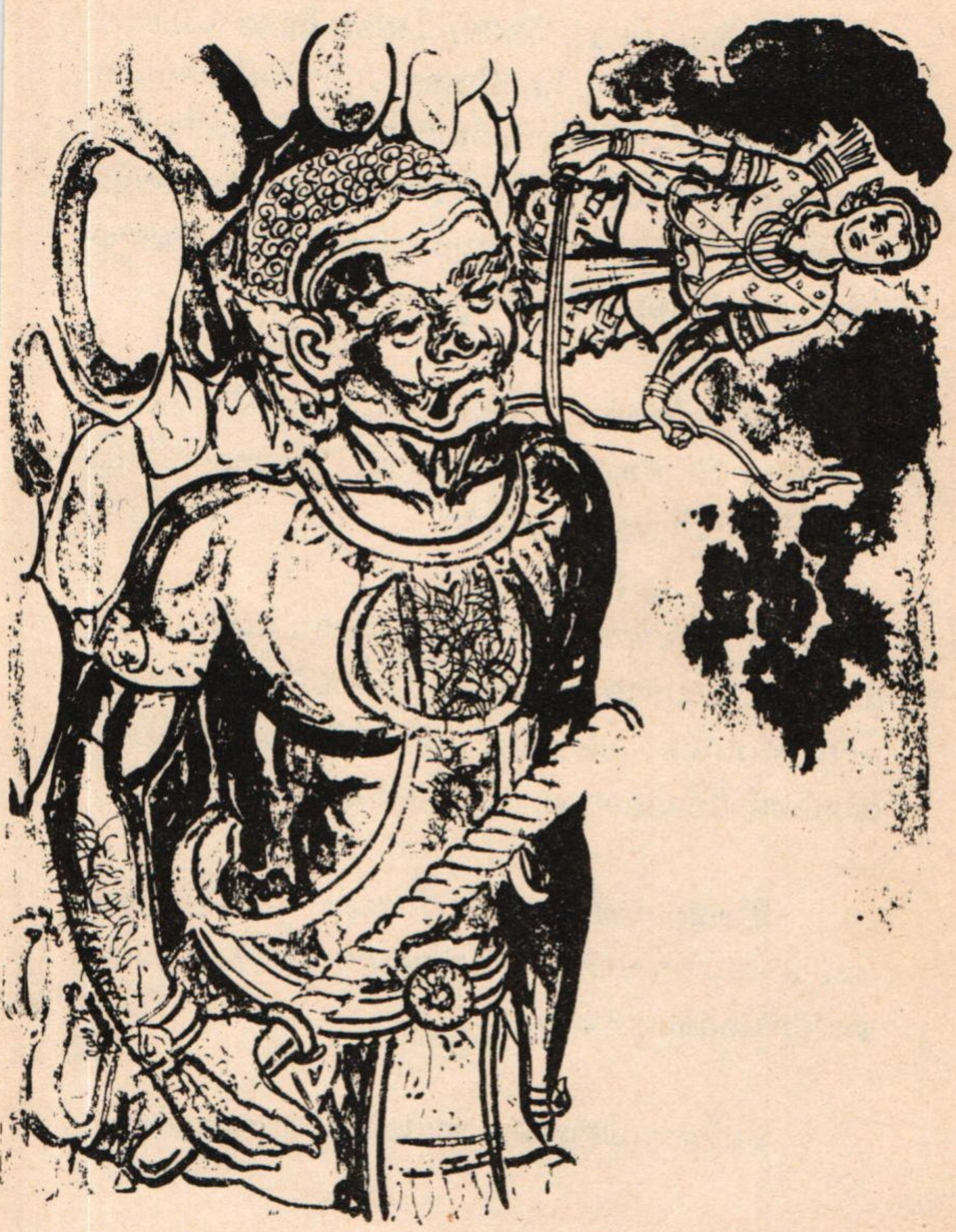
ສຸມຸນທາ ເວົ້າແລ້ວກໍຮ້ອງໃຫ້ຫລັງນໍ້າຕາ, ກຸມພັນເຫັນດັ່ງ
ນັ້ນ ກໍເຊື່ອວ່າເມຍຍັງເປັນໃຈກັບຕົນຢູ່, ມັນຈິ່ງໄສຊ້າງພຸ່ງເຂົ້າ
ໃສ່ສິນໄຊ, ທ້າວນ້ອຍເອົາດາບສະກັດຄົມຂວານຂອງຍັກຈົນກຸມພັນ

ຟັງຕິກຈາກຊ້າງກ້ວໄປຫລາຍສິບວາ. ມັນລຸກຂຶ້ນເອົາມິຕິບເອິກຕິນ
ເອງຢູ່ຕຸບໆ ແລ້ວບອກໃຫ້ຂຸນຍັກຄີໄວຍຸເວດ ແລະ ວັນລຸວາ ຍົກກໍາ
ລັງເຂົ້າຕະລຸມບອນ. ສອງຂຸນຍັກປະຕິຍານວາຈະສູ້ແບບຖະຫວາຍ
ຊີວິດ ເພື່ອກຽດສັກສີຂອງກຸມພັນ, ພວກມັນໄສຊ້າງປິ່ນຊ້າຍປິ່ນ
ຂວາ ເພື່ອກັນບໍ່ໃຫ້ທະຫານຫນີທັບ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ກໍາລັງທະຫານລູ
ເຂົ້າມາຈົນມືດອີ້ຕີ້. ສິນໄຊເວົ້າກັບສີໂຫວ່າ ບັນຮົບເທື່ອນີ້ເອົາເປັນ
ເອົາຕາຍ ເປັນບັນຮົບຕັດສິນ, ຕ້ອງໃຫ້ມັນສິ້ນສຸດລົງໄວໆ ເພື່ອບໍ່
ໃຫ້ແກ່ຍາວເວລາ. ແລ້ວສີໂຫກໍທະຍານເຂົ້າຫາຝູງຍັກທີ່ບັນຊາ
ໂດຍໄວຍຸເວດ ໄລ່ແທງອຸດຕະຫລຸດ. ຝ່າຍສັງທອງກໍລຸຍຈົນມອມ
ແມມ ທັງກ້ວທັບທັງງົບຫົວຍັກທີ່ບັນຊາໂດຍວັນລຸວາຈົນທັບແຕກ
ຊະນະໂມ, ວັນລຸວາທ້ອງໂປດໄສ້ໂລ່ອອກມາ ແລ້ວກໍຕາຍກາງສະ
ຫນາມ, ກຸມພັນຖືດາບເຫລື້ອມມາບໆ ຮ້ອງໃສ່ທະຫານໃຫ້ຕະລຸມ
ບອນເຂົ້າໄປ, ສິນໄຊຍິງສອນໃສ່ຖືກກຸມພັນລົ້ມຝຸບລົງ ມັນສົ່ງສຽງ
ຮ້ອງໂອຍຄາງ, ໄພ່ພົນຍັກຄີດວ່າ ຫົວຫນ້າຕາຍແລ້ວ ກໍພາກັນຫນີ
ຕະເຫລີດເປີດເປີງ ປະປ່ອຍກຸມພັນໃຫ້ດິ້ນດ່າວຢູ່ຜູ້ດຽວ. ມັນກ້ວ
ເກືອກໄປມາຈົນລຸກສອນຫລຸດອອກ ຮູ້ເມື່ອຄີງເປັນປົກກະຕິແລ້ວ
ມັນກໍທະຍານຂຶ້ນສູ່ເວຫາ ເພື່ອເບິ່ງສະພາບສະຫນາມຮົບ. ປາກົດ
ວ່າໄພ່ພົນຍັກແຕກຫນີບໍ່ເປັນລະບຽບ. ກຸມພັນເຫັນວ່າ ບໍ່ມີທາງຈະ
ສູ້ຮົບໃຫ້ແພ່ສິນໄຊ ຈິ່ງເສກມືນ ແລ້ວປາກົດຜາສາດເກີດຂຶ້ນ ພ້ອມ
ກັບມືນາງລະຄອນອອນແອ້ນງົດງາມຮ້ອງລໍາຢູ່ໃນນັ້ນ. ມັນເປັນ
ເລກົນຂອງກຸມພັນທີ່ວາງໄວ້ ເພື່ອຈະໃຫ້ສິນໄຊ ເຂົ້າໄປໃນຜາສາດ

ແລ້ວມັນກໍຈະຈັດການເຜົາ. ຄາວຫນຶ່ງ ສິນໄຊເລາະລຽບເບິ່ງສະ
ຫນາມຮົບ ມາເຫັນຜາສາດທັງມີນາງລະຄອນເຊີນຊວນທ້າວເຂົ້າ
ໄປ ສິນໄຊມີສະຕິລະວັງຕົວ ແລະ ພິຈາລະນາເບິ່ງຄັກໆ ແລ້ວກໍຮູ້
ວ່າເປັນສິ່ງປອມແປງທີ່ຍັກເຮັດຂຶ້ນມາ, ທ້າວລອງຍິ່ງສອນເຂົ້າ
ໃສ່ ຜາສາດກໍເລີຍພັງທະລາຍມຸ່ນອັບຍັບ.

ຍັກກຸ່ມພັນເຫັນວ່າ ກົນອຸບາຍບໍ່ໄດ້ຜົນ ກໍເລີຍໂສສຸດ, ມັນ
ຈັບດາບລູ່ເຂົ້າໃສ່ສິນໄຊອີກ ແຕ່ສິນໄຊຕັ້ງທ່າກຽມພ້ອມຢູ່ແລ້ວ,
ທ້າວຈັບສອນຊັດໃສ່ມືກຸ່ມພັນຈົນດາບຫລຸດລົງດິນ, ກຸ່ມພັນຕົກຢູ່ໃນ
ທ່າຈົນຕາແຈ ຄືແປເຮືອນຫລຸຍາມຝົນຕົກແຮງ, ມັນພະຍາຍາມບິນ
ສູ່ແບບຖະຫວາຍຊີວິດ ຈົນໃນທີ່ສຸດກໍຖືກດາບສິນໄຊ ຕາຍຄາສະ
ຫນາມຮົບ. ຮ່າງກຸ່ມພັນແປດເບື້ອນໄປດ້ວຍເລືອດແດງນອນຢູ່ກັບ
ຜືນດິນ ທ່າມກາງທະຫານຍັກຈໍານວນນັບບໍ່ໄຂວ່ ທີ່ເອົາສະຖານທີ່
ແຫ່ງນີ້ເປັນປ່າຊ້າຂອງຕົນ.

ນາງສຸມຸນທາຮ້ອງໄຫ້ສະອັນນໍາຜົວ ນໍາຕາໄຫລອາບແກ້ມ
ບໍ່ມີຍາມແຫ້ງ, ນາງເອົາມີລູບຮ່າງຄົງກຸ່ມພັນດ້ວຍຄວາມເປັນ
ຫວ່າງອາໄລຫາ, ສິນໄຊທີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ໆ ຊວນອາກັບຄືນເຂົ້າໄປຜາສາດ
ເພື່ອພັກຜ່ອນ. ນາງລຸກຂຶ້ນຊ້າໆ ແລ້ວເວົ້າກັບຫລານວ່າ :

"ອາຍັງມີເລື່ອງອຸກອັງເຫງົາໃຈຢູ່ອີກ ຄືວ່າອາເປັນຫວ່າງ
ນໍາລູກສາວ ຊີ່ ສີດາຈັນ, ດຣວນີ ນາງໄປຢູ່ນໍາຜົວທີ່ເມືອງນາກ
ແຕ່ເກົ່າມາຫລັງກໍໄດ້ຕິດຕໍ່ພົວພັນກັນເປັນປະຈໍາ, ແຕ່ບັດນີ້ ພໍກໍມາ
ຕາຍ ອາເອງຊື່າຊີກັບຄືນໄປເມືອງເປັງຈານ, ສີດາຈັນກໍຕ້ອງຖືກ
ຕັດຂາດຈາກຜົວກັນອາ, ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຊີຕິດຕໍ່ຖາມຂ່າວຄາວ
ກັນໄດ້, ອາຊີບໍ່ມີໂອກາດພົບພໍ້ກັບລູກອີກແລ້ວຕໍ່ໄປນີ້..."

ສິນໄຊເວົ້າວ່າ : " ຂໍອາຢ່າໄດ້ເປັນທຸກກັງວົນເລີຍ,
ຫລານອາສາເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ອາຕ້ອງການ, ຂໍເວລາສາມມື້ທີ່ນັ້ນ
ຫລານຊີໄປນໍາເອົານາງຄືນມາໃຫ້ໄດ້."

ສິນໄຊອວ່າຍຫນ້າໄປເວົ້າກັບສີໂຫວ່າ : ບັດນີ້ ພວກເຮົາ
ຜາບຍັກລົງໄດ້ຢ່າງຮາບຄາບແລ້ວ ໃຫ້ອ້າຍກັບຄືນໄປຫາພວກ
ອ້າຍທັງຫົກກ່ອນ, ນ້ອງເອງຊີໄດ້ລົງໄປຍັງຜື້ນມະຫາສະຫມຸດ
ເພື່ອນໍາເອົາຜົນອາຂອງພວກເຮົາ ຊີ່ ນາງ ສີດາຈັນ ."

ສີໂຫສັງລາແລ້ວກໍທະຍານຂຶ້ນສູ່ເວຫາ. ສິນໄຊ ສັງທອງ
ແລະ ອາສຸມຸນທາ ພາກັນປິ່ນຫລັງໃຫ້ສະຫນາມຣິບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ
ຄາບຍັກ ແລ້ວຄືນສູ່ຜາສາດ.

ຄືນນັ້ນ ສຸມຸນທາສະອິ້ນໃຫ້ຮໍາໂຮຫາຜົວຕະຫລອດຄືນ.

ພິມທີ່ ວາລະສານ ວັນນະສິນ